

thiếu nhi

TUẦN BÁO CỦA THIẾU NHI VIỆT NAM

Chủ nhiệm: NGUYỄN-HÙNG-TRƯỜNG - Chủ biên: NHẬT-TIẾN

Tòa soạn: 159 Thiệu Trị (Phủ Nhuận) — Saigon

4

TRẦN NGẬP BÀI VỞ BỒ ÍCH

với sự cộng tác của nhà văn, nhà giáo Thủ Đức

CÁC THÂN HỮU VÀ VĂN NGHỆ SĨ VIẾT VỀ TUẦN BÁO THIẾU NHI

— Đây là một đóng góp cụ thể vào công việc giáo dục Thiếu Nhi Việt Nam, một thiện chí đáng được ca ngợi. Thành thật chúc «*Thiếu Nhi*» mạnh tiến.

LAN ĐÀI

— Có trẻ nít mới có người lớn. Trẻ nít hư hỏng, thì người lớn sau này cũng sẽ hỏng. Biết lo cho trẻ nít thì bây giờ kẻ cũng đã chậm, nhưng thà có còn hơn không «*Thiếu Nhi*» đang được khuyến khích, trọng vọng trong mục đích đó.

Được đóng góp bằng mọi cách để nâng đỡ, cải tiến, duy trì «*Thiếu Nhi*» là một vinh dự của mọi người.

LƯU NGHI

— Ước mong «*Thiếu Nhi*» luôn luôn là người bạn thân yêu của toàn thể Thiếu Nhi V.N

QUYẾN DI

— Mong tuần báo Thiếu Nhi sống mãi với các em.

TRƯỜNG SƠN

— Rất ước mong thiện chí sẽ nở hoa.

Bà CHÂU THANH LIÊM

— Một cuộc cách mạng văn hóa Thiếu Nhi vĩ đại. Cần phải có sự cộng tác trực tiếp của nhiều nhà văn có thiện chí trong vấn đề giáo dục thiếu nhi.

LÊ XUÂN THỦY

— Tương lai nước Việt ở trong tay Thiếu Nhi Việt, được tờ báo giáo dục xây dựng là cả một công trình to tát cho đất nước. Tờ Thiếu Nhi là cả một công trình hết sức tốt đẹp.

PHÙNG THỊ BÚT

— Mong rằng TB. THIẾU NHI là hành trang của cuộc đời tuổi trẻ

GS. T.M HUYỀN

— Thành thật khen tặng tuần báo Thiếu Nhi đã có nhiều cố gắng.

PHÙNG THỊ BÁCH

— Xin thành thật gửi tới Ông Chủ nhiệm cùng nhóm chủ trương lời tán dương nồng nhiệt những cố gắng để giáo dục Thiếu Nhi Việt Nam, căn bản cho tương lai của đất nước.

NGUYỄN NHÃ

— Mong TB Thiếu Nhi mỗi ngày một thêm khởi sắc

TRÙNG DƯƠNG

Nước non mong sớm Thanh Bình
THIẾU-NHI Tuần Báo vươn mình ra khơi
Á, Âu, mặt biển, chân trời,
Nơi Nơi biết tiếng, Người Người thuộc tên
Chú trưởng nhân nhũ đàn em
Trọng câu Nhân Cách, giữ nền Hiếu Trung
Đắc Nung chí khí Anh-Hùng
Văn chương, Khoa học, nắm lòng Thiếu-Nhi
Giang Sơn mà thịnh hay suy
Đều do Thê Hệ Thiếu Nhi sau này

UYÊN - BA

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC RA NGÀY CHỦ NHẬT

Chủ nhiệm: NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG — Chủ biên: NHẬT-TIỀN

Tòa soạn: 159 Thiệu Trị (Phú Nhuận) — SAIGON

THƯ CHỦ NHIỆM GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Các em thân mến,

Trong báo THIẾU NHI số 1 chị Phương-Khanh có khuyên các em lúc nào cũng nên nở nụ cười và kết luận: « Các em ơi! Cuộc đời tươi đẹp quanh ta. Vậy, cùng với chị, chúng ta hãy cười lên nào ».

Đọc xong bài báo này, một em Thiếu nhi viết cho chúng tôi có đoạn như sau: « Gia đình em nghèo lắm, cha mẹ em phải vất vả từ sáng đến tối mới tạm nuôi được các con. Bữa ăn thường nhật, không có món ăn gì khác ngoài cơm và rau luộc chấm tương hay nước mắm. Học phí chỉ có mấy trăm mà tháng nào cũng đóng trễ, em phải lén lút lấy tiền của nhà trường để khỏi thẹn, sáng nào đi học cũng không ăn quà sáng, thì làm sao em cười cho được! ».

Đúng như vậy, cười làm sao được khi bụng mình quá đói.

Hồi nhỏ, vì tính say mê sách, có bao nhiêu tiền hàng tuần cha mẹ cho để ăn quà sáng, tôi đã bỏ ra mua sách hết cả. Rồi sáng nào đi học tôi cũng nhịn đói và uống một ly to nước lã để rửa ruột. Nhưng đúng phép dưỡng sinh, sức khỏe dồi dào. Tôi theo đúng như thế, nhịn đói buổi sáng và uống nước lã đi học, từ năm này sang năm khác, mà trong người không thấy gì khó chịu lại vui vẻ dàng khác.

Tại sao em không thể nở nụ cười, khi em thuộc thiếu số thiếu nhi ở nước Việt Nam nghèo nàn vì chiến tranh này còn có điểm phúc lễ gót đến trường? Bao nhiêu trẻ em khác cùng tuổi em đã phải vất vả đi làm việc trong tuổi còn thơ, như bán báo, bán bánh, đánh giày, sửa xe hoặc đi lang thang nơi đầu đường xó chợ.

Tại sao em không thể nở nụ cười, khi em còn đủ cha mẹ, trong lúc biết bao trẻ em khác, mồ côi, phải sống thiếu thốn, vật chất lẫn tình thương, nơi mấy trại cô nhi?

Tại sao em không thể nở nụ cười, khi em mỗi ngày còn được ăn hai bữa cơm tuy đạm bạc, đơn sơ, trong khi biết bao gia đình khác phải ăn cháo, khoai để cầm hơi?

Tại sao em không nở nụ cười? Khi em còn đủ hai tay và hai chân, và nhìn thấy ánh sáng mặt trời. Bà Helen Keller, khi nhỏ vừa mù, vừa câm, vừa điếc, nhưng bà có buồn bã, chán nản đâu! Bà vui vẻ và cố gắng. Bà đọc sách nhiều gấp trăm người thường, đã viết bảy cuốn sách và diễn thuyết khắp nước Mỹ.

Tại sao em không nở nụ cười, biết đâu sau này tương lai em sẽ sáng sủa, em sẽ trở nên người hữu dụng, được nhiều người quý mến. Biết bao danh nhân trên thế giới lúc còn trẻ sống trong cảnh hàn vi.

Tổng thống Lincoln lừng danh của nước Mỹ phải sống vất vả ngay từ hồi nhỏ. Gia đình nghèo hèn, mẹ côی từ năm lên chín, cha thì thất học. Ông phải sống khổn khổ cùng cực, trong một cái chòi ở giữa rừng, không có cửa, trời lạnh ngủ co quắp trên ổng lá trong góc chòi như thú vật. Ăn thì chỉ có thịt rừng như người tiền sử, làm gì có lúa, khoai, rau hay thực phẩm gì khác và phải ăn bốc, nhà còn lâu mới có dao, chén muống. Đau ốm thì nằm chịu trận, làm gì có thuốc và thầy thuốc. Làm việc thì cực nhọc, như cày ruộng, đốn củi. Nhưng nhờ có chí ông cố tâm tự học (phải mượn sách để học), trở nên một luật sư có tài, rồi làm nghị sĩ trở nên lừng danh tiếng, mà cả thế giới đều ái mộ.

Chắc em cũng thấy một người từ một địa vị, thấp hèn nhất trong xã hội, thua kém em rất xa, trong mấy mươi năm cố gắng, đã bước lên địa vị cao quý nhất trên đời.

Rất nhiều người khác, như ông Franklin mới 12 tuổi đã phải làm thợ nhá in, nhờ tự học mà trở nên một nhà khoa học danh tiếng, một nhà lập pháp có tài và một vị thủ lãnh được nhiều người quý mến.

Ông Andrew Carnegie, ông vua thép của nước Mỹ, lúc sinh ra cha mẹ rất nghèo không có đủ tiền mua quần áo hay một cô đỡ (bà mụ) để trông nom. Cha làm thợ dệt, mẹ giặt thuê quần áo. Ông chỉ có một chiếc áo sơ mi, mẹ ông phải giặt ủi mỗi buổi tối khi ông ngủ. Nhưng nhờ có chí, ông trở nên một trong những người giàu nhất nước Mỹ: ông đã viết tám quyển sách với đề tài du lịch, tự thuật, khảo luận và nghiên cứu về kinh tế. Ông đã giúp cho các thư viện công sáu mươi tám triệu để cải thiện nền giáo dục.

Nhà văn Jack London từ một tên hành khất trở nên một đại văn hào, kiếm được mỗi năm gấp hai lương Tổng thống Mỹ.

Còn biết bao nhiêu người khác, như ông Jhn. D. Rockefeller, lúc nhỏ nghèo khó trở nên ông vua dầu lửa, ông Al Smith, một người dân lao động đã trở nên một vị thống đốc thời danh.

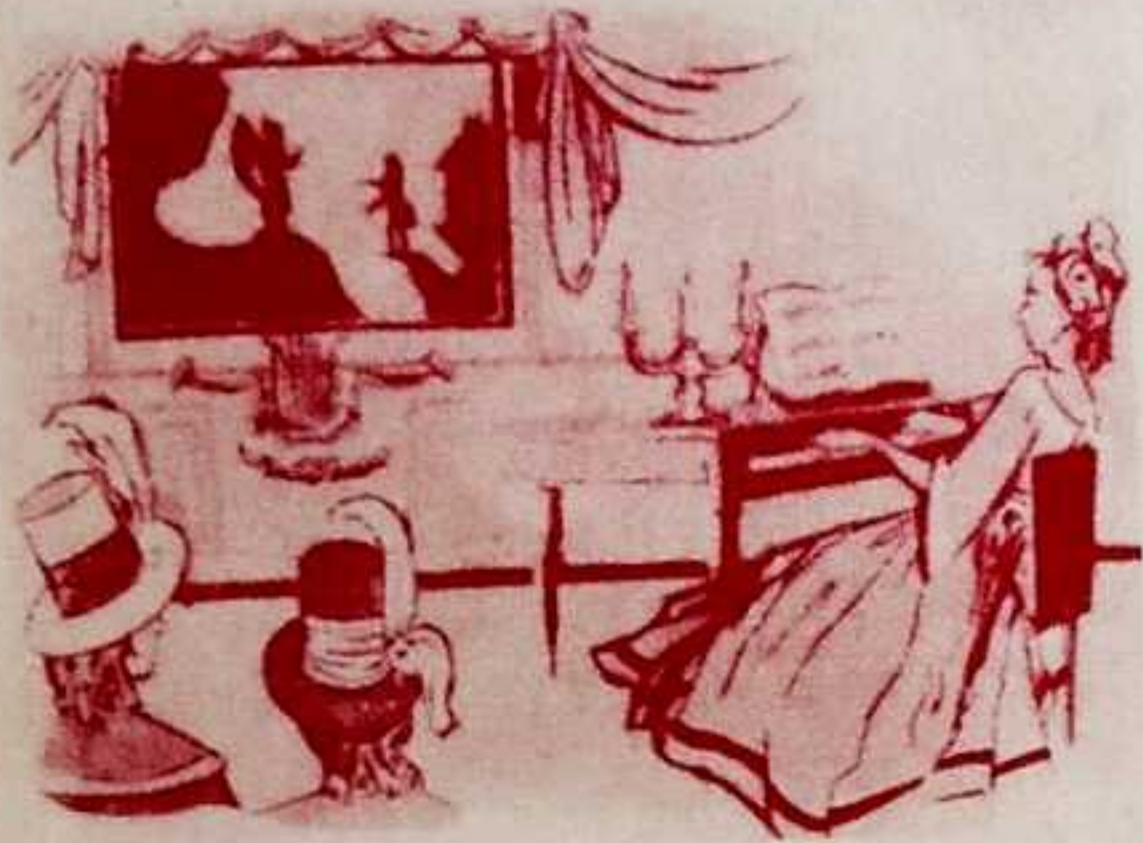
Ở Việt Nam ta, cũng có rất nhiều người thuở nhỏ hàn vi nhờ có chí đã làm nên sự nghiệp.

Hãy vui lên đi em, người đọc giả bé nhỏ của tôi, hãy cố gắng học hỏi, hãy luyện chí và kiên nhẫn, biết đâu em sẽ là một người lừng danh của hai ba mươi năm sau, mà biết bao nhiêu người thêm thưởng địa vị đó.

Hãy vui lên đi và nở nụ cười, người đọc giả bé nhỏ THIẾU NHI của tôi.

Thân mến chào em,

CÁC CỤ NGÀY XƯA ĐÃ CHIẾU BÓNG NHƯ THẾ NÀO?

Mỗi chiều thứ bảy hoặc chúa nhật các em thường đi coi chiếu bóng với gia đình.

Nhiều khi các em được coi chiếu bóng do nhà nước thực hiện ở ngoài trời.

Cũng có lần các em dành ít tiền còn trốn học mua vé bình dân coi chiếu bóng cho đỡ ghiền.

Phim mà chúng ta coi hiện nay mới được phát minh gần đây.

Các tiện nghi của xã hội loài người không phải một sớm một chiều mà có được. Nhân loại đã phải trường kỳ cố gắng làm việc mới được như ngày nay. Vất vả lắm. Như vậy các em mới thấy thương tiền nhân, mới thấy quý trọng các tiện nghi mà các em được hưởng và mới thấy cần chuyên cần học tập để sau này có thể tiếp tay với mọi người chế tạo thêm các tiện nghi mới.

Người xưa đã không tốt phúc như chúng ta. Cách đây không lâu người xưa chỉ được coi chiếu bóng được thực hiện theo nguyên tắc như sau :

Đặt nguồn ánh sáng cách bức tường trong buồng tối một khoảng

cách nào đó rồi dùng tay hay đồ vật làm tác động trước ánh sáng. Các bóng đen to lớn sẽ in lên tường.

Rất đơn giản phải không các em ?

Người Trung Hoa đã khám phá ra trò chơi này từ lâu lắm rồi và người ta cho rằng chính các quan lại Trung Hoa đã tạo ra đề tiêu khiển trong lúc nhàn rỗi. Vì thế người ta gọi trò chơi này là « những cái bóng đen Trung Hoa ».

Người Trung Hoa mới chỉ quen dùng tay để tạo các bóng đen hình thù giống thú vật hay người.

Khi trò chơi này được phát triển qua nhiều nước nó được phát triển và tinh vi hóa về nội dung lẫn hình thức — Người ta

mở các hí viện khắp nơi (đặc biệt là ở Trung Đông) để trình diễn không những các hình bóng đẹp mắt khéo léo mà còn cả các hình bóng và động tác làm thành một vở tuồng phức tạp. Ở Thổ Nhĩ Kỳ vào năm 1928 vẫn còn nhiều hí viện kiểu này.

Lúc đầu người trình diễn còn đứng cùng một phía với khán giả. Nhưng sau người ta căng một bức màn mỏng ngăn cách khán giả với người trình diễn. Diễn viên trình diễn hình ảnh lên bức màn đó và khán giả xem hình chiếu lên ở mặt bên kia.

Nếu các em muốn chơi hãy tắt điện và thắp nến gần tường rồi bắt chước một số hình do Jacques Campi thực hiện.

Không khó lắm đâu các em.

NHỮNG GIỌT MỤC

□ LÊ TẮT ĐIỀU

Kể từ sau tác phẩm nổi tiếng ĐÊM DÀI MỘT ĐỜI đoạt giải Truyện dài của Trung Tâm Văn Bút VN, LÊ TẮT ĐIỀU đã tạm giả từ thế giới của yêu thương, tươi sáng thuộc lứa tuổi Thiếu Nhi để bước xuống cuộc đời thực tế.

Qua bút hiệu KIỀU PHONG, LÊ TẮT ĐIỀU, đã là một trong những cây bút gây sóng gió nhất, nhưng cũng đầy tinh thần trách nhiệm nhất trong làng báo Việt Nam. Nhưng tiếng gọi của Tuổi Thơ bao giờ cũng lôi cuốn LÊ TẮT ĐIỀU hơn là những nổi đăng cay, chua chát của cuộc đời. Vì vậy, sau hơn ba năm chán chường với mọi nổi phức tạp, gay go của thực tế, LÊ TẮT ĐIỀU đã treo ngòi bút KIỀU PHONG, để trở về với thế giới của yêu thương, trong sáng.

Tác phẩm NHỮNG GIỌT MỤC này là sáng tác mới nhất của nhà văn sau khi giả từ làng báo. Tác phẩm mà LÊ TẮT ĐIỀU đã viết ra bằng tất cả lòng yêu thương tha thiết nhất đối với lứa tuổi hồn nhiên và trong sáng.

NHẬT-TIẾN

Đêm hơi lạnh. Ánh trăng lọt qua cửa sổ, soi sáng một chút mặt ông bàn. Bình mực thủy tinh đồ nghiêng, mang trên mình vầng trăng nhỏ xiu, lấp lánh, xa vời.

Dòng mực xanh chảy lan trên mặt ông bàn đã khô. Đáy bình còn một gợn đen đậm nhỏ. Đó là ba giọt mực cuối cùng.

Ông bàn giận lắm. Chưa bao giờ ông giận đến thế. Chú ngăn kéo sợ ông sẽ quăng tất cả các vật trên thân thể ông xuống, kẻ luôn chú. Chú gắng thu xếp các vật trong lòng mình, cho chúng nằm thứ tự, gọn gàng. Ở đâu trong bụng ông bàn, chú ngăn kéo luôn luôn tế nhị, giữ gìn.

Nhưng lần này, lỗi không ở chú ngăn kéo.

Ông bàn to tiếng :

— Ông Cung, cụ Sách nghĩ coi : tôi làm sao chịu nổi nữa. Trong căn phòng này tôi là món đồ xui xẻo, cực khổ nhất. Vật gì

cũng có thể nhảy lên mặt tôi được. Ban ngày tôi còn phải công cả ánh nắng, ban đêm công ánh trăng. Toàn những món do chị cửa sổ rước về.

Cửa sổ nhỏ nhẹ :

— Ánh trăng và ánh nắng nhẹ hều mà.

— Đồng ý. Nhưng mà chị phải biết ánh nắng có thể làm tôi vỡ mặt ra.

Nhưng chuyện đó bỏ qua. Tôi xin hỏi mọi vật : tôi là bàn, tôi đâu có là anh hề nhựt, sao mặt ngày một bàn thiu, kỳ cục, đầy những nét mực dọc ngang, lộn xộn ?

Anh bút chì, nằm bên cạnh cô vở quăn góc, nói nhỏ :

— Cháu chỉ lỡ vẽ trên mặt bác một cái xe hơi, một cái nhà...

Anh bút bi cũng lên tiếng :

— Cháu vẽ một con vịt.

Ông bàn giận dữ hơn :

— Hình đó đâu phải con vịt. Đó là thứ quái thai vịt, đầu to như đầu ngựa, hai cẳng như cây tăm. Ta yêu cầu các cháu từ giờ đừng có trở tài hoạt họa nữa.

Cụ Sách lên tiếng, nghĩa là mở cửa khh đạo đức :

— Những vật ở trên mặt ông bàn không biết điều chút nào. Hãy noi gương những vật đã ở nhờ trong lòng ông tử. Họ tới, họ đi, biết bao nhiên đợt rồi, lòng ông tử vẫn sạch sẽ.

Ông Cung Tền góp lời :

— Vật cần thận không bao giờ để lại dấu tích nơi mình đã cư ngụ, nhất là những dấu tích mất

Mọi đầu vật mơ mộng này cũng lưu luyến tất cả những khách trọ. Sau, quen đi, hẳn trở về với nếp sống mơ mộng riêng tư.

Tiếng khóc của ba giọt mực khiến hẳn kinh ngạc.

Bông hồng khe khẽ hỏi :

— Làm sao các em khóc ?

Một giọt mực nghẹn ngào :

— Bọn em đang khô dần.

Giọt mực thứ hai :

— Chúng em không bao giờ được làm bổn phận của loài mực.

Giọt mưa thứ ba tiếp lời :

— Tất cả những giọt mực cùng sinh ra đời với chúng em đều đã sống đầy đủ. Họ được những anh chị bút đôn ra khỏi bình, họ biến thành chữ, thành hình vẽ. Họ khô trong danh dự, vinh quang. Chúng em không như vậy. Chúng em đang héo tàn trong đáy bình mực một cách vô duyên.

Những câu than thở của ba giọt mực khiến muôn ngàn chữ trong tất cả các sách vở bưng tỉnh.

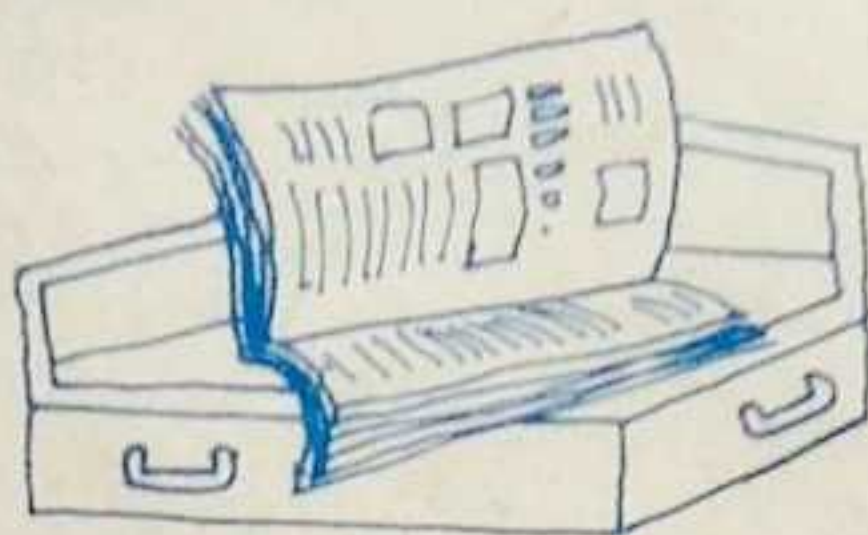
Sau đó muôn ngàn chữ cùng hân hoan. Tiếng than của kẻ hậu sinh như lời khen tặng các vật tiền bối.

Cả những giọt mực đã khô hàng trăm năm, đang mờ tới nét chữ cuối cùng vẫn góp niềm kiêu hãnh.

Những giọt mực khô trong lòng cụ sách thì reo vui hơi quá lỗ. Chúng cất tiếng cười, dù cố nén, vẫn làm cho những trang sách rung rung. Tất cả những giọt mực vào lòng cụ sách đều biến thành lời đạo đức, khôn ngoan, dạy dỗ loài người, phát giác những huyền bí của vũ trụ. Những giọt mực ấy đã tìm được một địa vị hết sức cao trọng. Như giọt mực xấu số thứ ba đã nói : « Họ khô trong danh dự, vinh quang ».

Cụ Sách phải nạt khế :

— Này ! Cười vui trước nỗi đau khổ của vật khác là vô ý thức.

Căn phòng đỡ mất trật tự.

Nhưng muôn ngàn chữ vẫn sung sướng, cười thầm và ba giọt mực, đang khô trong đáy bình, tiếp tục tỉ tê khóc.

Chỉ có năm, sáu giọt mực khô trong lòng chị vở cất tiếng an ủi :

— Không ra khỏi bình các em đừng buồn. Như bọn ta đây, đâu có gì là sung sướng. Chúng ta không hóa thành chữ, mà thành một cái hình quái gở.

Quả thực, cậu bé đã dùng những giọt mực này để vẽ một hình người đầu tròn, tóc lờm chờm, không có mũi, chân tay cong queo, kỳ dị.

Những giọt mực khác, biến thành hình vẽ xấu xí trong vở, trên bìa sách, trên mặt bàn cũng đua nhau an ủi ba giọt mực. Họ cho rằng ở vĩnh viễn trong bình còn hơn là biến thành những quái thai.

Hàng trăm giọt mực, vết loang lớn trên mặt ông bàn, bây giờ mới đứng đĩnh lên tiếng :

— Còn bọn chúng tôi thì sao ? Cũng nhục nhã lắm chứ. Cả trăm mạng hóa thành những vết đen dơ dáy trên mặt ông bàn, chúng tôi đâu có khóc.

Ba giọt mực vẫn khẳng khái :

— Thà làm một vết đen còn hơn khô héo trong đáy bình.

Chúng tôi biết không phải giọt mực nào cũng gặp may mắn, khi ra đời. Nhưng đã ra mực, phải được ghi một vết ở đâu đó. Là chữ, là hình vẽ, là mọi cái chấm

xấu xí cũng được, chúng tôi muốn ra khỏi bình. Chúng tôi không muốn chết non và chết vô ích.

Các vật trong phòng lặng thinh. Ba giọt mực cảm thấy mình đang khô héo mau hơn, lại tỉ tê khóc. Bông hồng nghe nhắc chuyện chóc, buồn rĩ cánh. Chị bóng bay thơ thẩn lẩn tới một góc nhà, ngậm ngùi thương những vật nhỏ bé mong manh.

Chú con quay cũng muốn cất lời an ủi. Nhưng chính chú cũng nghĩ rằng một vật sinh ra đời chẳng để làm gì, chẳng có ích gì thì vật đó buồn phát khóc là phải.

Bông dưng ông bàn hỏi to :

— Sao ? Cụ Sách, trong cái bụng đầy nhóc thông thái của cụ không có ghi câu nào an ủi ba giọt mực hả ?

Hồi này, ông bàn ưa trêu chọc cụ sách. Ông nghĩ cụ vẫn có ý coi thường ông. Bụng cụ đầy chữ, bụng ông chỉ có chú ngấn kéo dốt nát. Thỉnh thoảng, ông bàn tìm cách đưa cụ sách vào thế kẹt. Chẳng hạn ông hỏi cụ : tại sao giày dép không có chân lại đi khắp nơi, bàn ghế có tới bốn chân thì nằm một chỗ ?

Bây giờ ông lại làm cụ Sách lúng túng :

— O... tôi... nghĩ rằng ba giọt mực không nên buồn quá thế. Trời sinh ra muôn vật, mỗi vật có một số phận...

Chưa bao giờ Sách nói một câu thiếu dứt khoát như vậy.

Ông Bàn bỗng phá lên cười :

— Ha ! Ha ! Ha ! Xin lỗi cụ Sách ! Nhà cháu không đồng ý với cụ. Theo quan niệm của vật dốt nát này thì ba giọt mực không có quyền khóc. Cả ba phải reo mừng vì đã sống những ngày đầy ý nghĩa.

Cả phòng kinh ngạc, ba giọt mực nín khóc, lắng nghe. Ông bàn vẫn cười ha hả :

vệ sinh. Ngày xưa, khi còn đi theo các chiến sĩ, ta đã từng cắm trại. Khi nhổ trại, các chiến sĩ không để lại một cái hố nhỏ.

Sau câu nói của ông Cung Tền ông bàn đã bứt cầu nhàu, nhưng chưa nguôi giận.

— Lỗi tại tôi, xin ông bàn tha thứ. Tôi đứng không vững nên mới ra cớ sự.

Đó là câu nói của bình mực thủy tinh. Tất cả xôn xao của mọi vật, cùng cơn giận của ông bàn hình như bây giờ mới làm hẳn bừng tỉnh. Không phải hẳn lì lợm bướng bỉnh. Hẳn là vật đáng trí, mơ mộng nhất trong căn phòng.

Dù chứa mực trong lòng, thân thể hẳn vẫn có những phần trong veo. Cảnh vật in hình trên đó, nhỏ xíu, mơ hồ. Không giống mặt gương, phản chiếu hình một cách máy móc, chính xác, bình mực bóp méo khuôn mặt của muôn vật theo ý hẳn.

Những đêm trăng như đêm nay, đứng gần cửa sổ, hẳn chứa cả trăng, sao, bầu trời yên tĩnh. Vài cánh cây bên cửa giao động, làm cho mảnh thể giới in trên bình mực sinh động, đẹp tuyệt vời. Tất cả mang một màu xanh, hơi tối. Nếu một chú kiến lạc vào vào thế giới nhỏ bé, xinh xắn ấy, chú sẽ biến thành một thi sĩ.

Vì vậy, bình mực của chúng ta hóa ra một vật mơ mộng.

Bình mực đỏ, từ cái miệng tròn vo của hẳn, mực trào ra, hào hứng như bọn tù vượt ngục. Mặt ông bàn thêm một vết đen lớn khủng khiếp. Đó là lý do

khiến ông bàn giận dữ, nói những lời cay đắng, trách móc lung tung. Tai họa xảy tới từ hồi chiều.

Bình mực đã công khai nhận lỗi, dù chậm, ông bàn cũng hài lòng. Ông già rồi, không chú ý tới

dung nhan mình. Vết mực loang lớn thật, nhưng so với những hình vẽ lằng nhằng, những vết dao chém nó cũng chẳng làm ông xấu hơn được. Tuy nhiên, ông bàn vẫn dọa :

— Bây giờ anh mới biết lỗi à? Tôi sẽ quăng anh xuống đất, cho anh vỡ tan xác ra.

Ông bàn rung nhẹ, các khớp gỗ kêu cọt két. Nhiều vật tưởng ông quyết liệt hạ bình mực, đều hoảng kinh. Cụ Sách cất tiếng :

— Xin ông bàn bớt nóng.

Những cây bút mực cũng cuống quýt can ngăn :

— Anh bình mực thật dễ ghét, nhưng thiếu anh ấy, chúng cháu mất kho nhiên liệu, hóa vô dụng. Mong ông bàn nghĩ lại.

Chỉ có bút chì im lặng. Đương sự rất đặc trí vì có thể tự lực, tự cường. Hẳn viết ra những chữ mờ nhạt, nhưng khỏi cần nhờ vả, lệ thuộc anh nào. Bình mực sống chết chẳng ăn nhậu gì tới hẳn. Bút chì bị mang tiếng là ích kỷ và vung vơ. Hẳn phải đeo kè kè ở sau đuôi một cục tẩy tròn, chuyên lo việc xóa những bước đi lỗi lầm của hẳn.

Những bông hoa thuộc loài tinh cảm, nghe chuyện cãi vã, xô xát, đã thất kinh. Giọng hoa run rẩy :

— Ông bàn chớ làm vậy ! Ông bàn chớ làm vậy !

Chỉ có ông Cung Tền, vật từng trải, lão luyện là biết ông bàn dọa chơi. Một vật dễ giận, dễ to tiếng rồi dễ nguôi nư ông bàn, ít khi làm chuyện ác độc.

Bình mực thủy tinh cũng sợ hãi. Rơi từ mặt bàn xuống, chắc

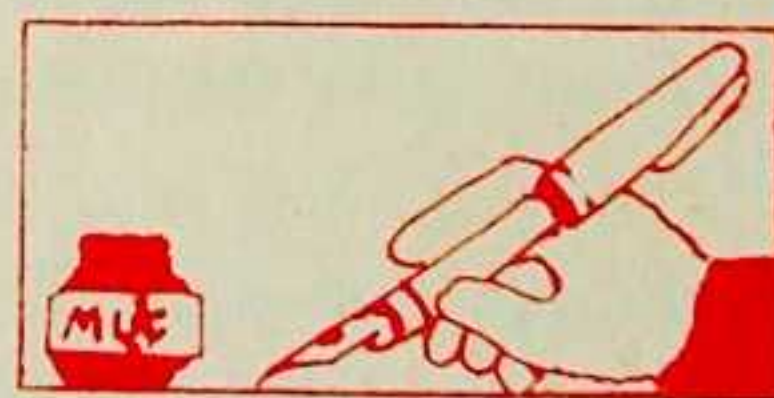
tan xác thật ! Nhưng vật đáng trí và mơ mộng này lại tự an ủi bằng trí tưởng tượng. Cần quái gì. Hẳn nghĩ. Nếu tan thành trăm mảnh, ta sẽ là trăm mảnh lông lánh sáng, trăm mảnh mang hình trăng tròn, trăm mảnh bầu trời ngoài khung cửa sổ ... không còn giọt mực nào dính trên thủy tinh, cả trăm mảnh sẽ trong veo.

Tuy nhiên, trăm mảnh mực rõ đó không sống lâu, sẽ gặp nhau trong sự tăm tối của thùng rác. Kể mơ mộng, sau phút tưởng tới một sự tan tành đẹp đẽ, bỗng biết ơn :

— Tôi đã nhận lỗi rồi mà. Tôi xin hứa sẽ cẩn thận hơn.

Bình mực chưa dứt lời, mọi vật bỗng nghe tiếng khóc. Tiếng khóc vang lên từ trong lòng bình mực. Tiếng khóc ủ dột, tuyệt vọng.

Mọi vật sững sờ, im lặng, lắng

nghe. Ông bàn bối rối trước tiên :

— Này chủ bình mực, ta dọa chơi vậy thôi, sao mà nhứt nhát quá vậy ?

Bình mực cãi :

— Ông lầm rồi tôi đâu có khóc.

Quả vậy, đó là tiếng khóc nhỏ bé của ba giọt mực cuối cùng, còn đọng dưới đáy bình.

Ba giọt mực tu lại, như một giọt nước mắt đen lớn buồn thảm.

Hàng ngàn giọt mực đã đến rồi già từ bình mực. Bình mực biến thành nơi tạm trú của chúng.

— Hãy coi cái thân tôi này. Tôi là bần, tôi có hóa ra cái gì đâu. Nhưng tôi đã để cho biết bao nhiêu vị ngồi trên mặt. Các vị ấy đều có ích, thế là cuộc sống của tôi có ý nghĩa.

Ba giọt mực dưới đáy bình đầu có vô ích. Nếu họ không ở đó thì làm sao các anh chị bút có thể với tới hết tất cả những giọt mực khác?

Ba giọt mực cuối cùng đã làm một công việc ý nghĩa nhất, họ đội những đũa khác trên đầu, suốt ngày này qua ngày khác. Nhờ vậy, những giọt đứng trên đầu họ mới bám vào ngòi bút, ra ngoài, biến thành chữ.

Chú bình mực phải biết điều đó chứ. Bao nhiêu thế hệ mực đã qua trong lòng chú? Mỗi thế hệ đều có ít nhất ba giọt mực nằm dưới đáy, nâng những giọt khác lên cao. Sau đó, những giọt hy sinh khô đi trong lặng lẽ.

Khi này, tôi nghe các chữ, những giọt mực khô, trong lòng cụ sách đã cười. Thật là một lũ vô ơn! Dù vinh quang hiển hách đáng lẽ lũ ấy phải biết tới những giọt mực đã đội chúng lên, những giọt mực chịu nằm dưới đáy bình, chịu nhục nhằn, tăm tối và thiệt thòi.

Vậy, ba giọt mực bé tí teo, các cháu có quyền kiêu hãnh. Các cháu đã đóng góp vào rất nhiều sách, vở. Và, hàng tỉ chữ, hăng hà sa số hình vẽ trên cõi thế gian đều mang ơn những giọt mực nằm dưới đáy bình.

Ông bần không cười nữa. Căn phòng im lặng hoàn toàn.

Một lát sau, cụ Sách nói với ông Cung Tên:

— Lần này, tôi chịu thua lão già lỗ mãng. Lão chỉ có một cái bụng rỗng tuếch mà khôn gớm.

Trong bình thủy tinh lỏng lánh, ba giọt mực cuối cùng kiêu hãnh, hân hoan bốc thành hơi.

LÊ TẤT ĐIỀU

NGƯỜI

XƯA LÀM TÍNH

Các bạn có biết người Ba-by-lon ngày xưa đã làm các bài tính như thế nào không?

Dễ dàng lắm, họ chỉ cần một « bàn tính » thực đặc biệt gồm có ba khe rộng và dài đủ chứa được nhiều hòn bi nhỏ. Ba khe song song này được thực hiện ngay trên mặt đất, hoặc có thể trên một bảng bằng đất sét.

Khe bên phải là khe của các Số ở hàng đơn vị, khe giữa dành cho các số ở hàng chục và khe bên trái dành cho các số ở hàng trăm.

Và sau đây là cách thức thực hiện một bài tính cộng của người Ba-by-lon ngày xưa.

Giả sử ta phải làm bài tính cộng hai số:

$$429 + 253$$

Ta cho vào khe bên phải 9 hòn bi, khe giữa 2 hòn bi và khe bên phải 4 hòn bi để tạo thành số thứ nhất: 429.

Xong, ta thêm vào các khe những hòn bi tượng trưng cho các con số của số thứ hai: 253. Ta thêm vào Khe bên phải 3 hòn bi để được tổng cộng 12, khe giữa 5 hòn bi để được tổng cộng là 7 và khe bên trái 2 hòn bi để được tổng cộng là 6

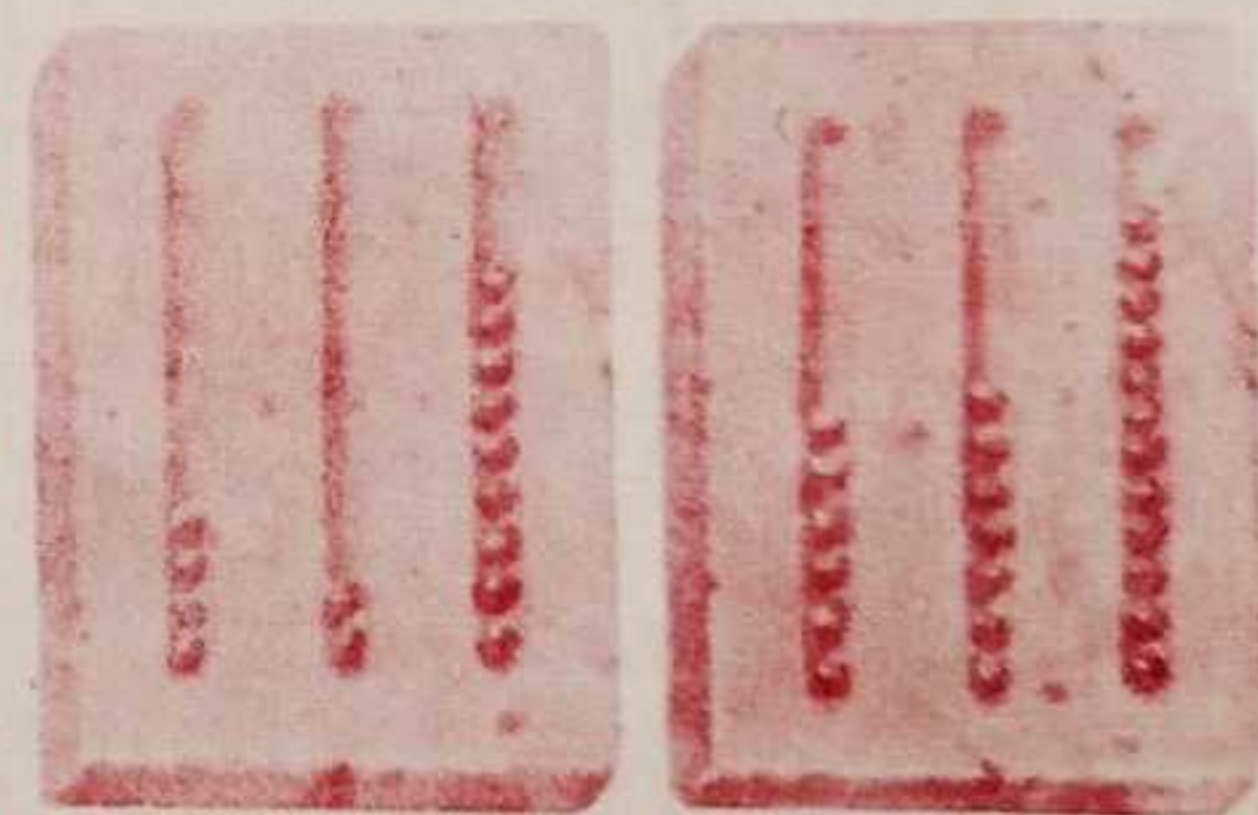
Bây giờ ta chỉ việc lấy 10 hòn

bi ở khe bên phải ra, và thêm 1 hòn bi vào khe giữa là khe hàng chục.

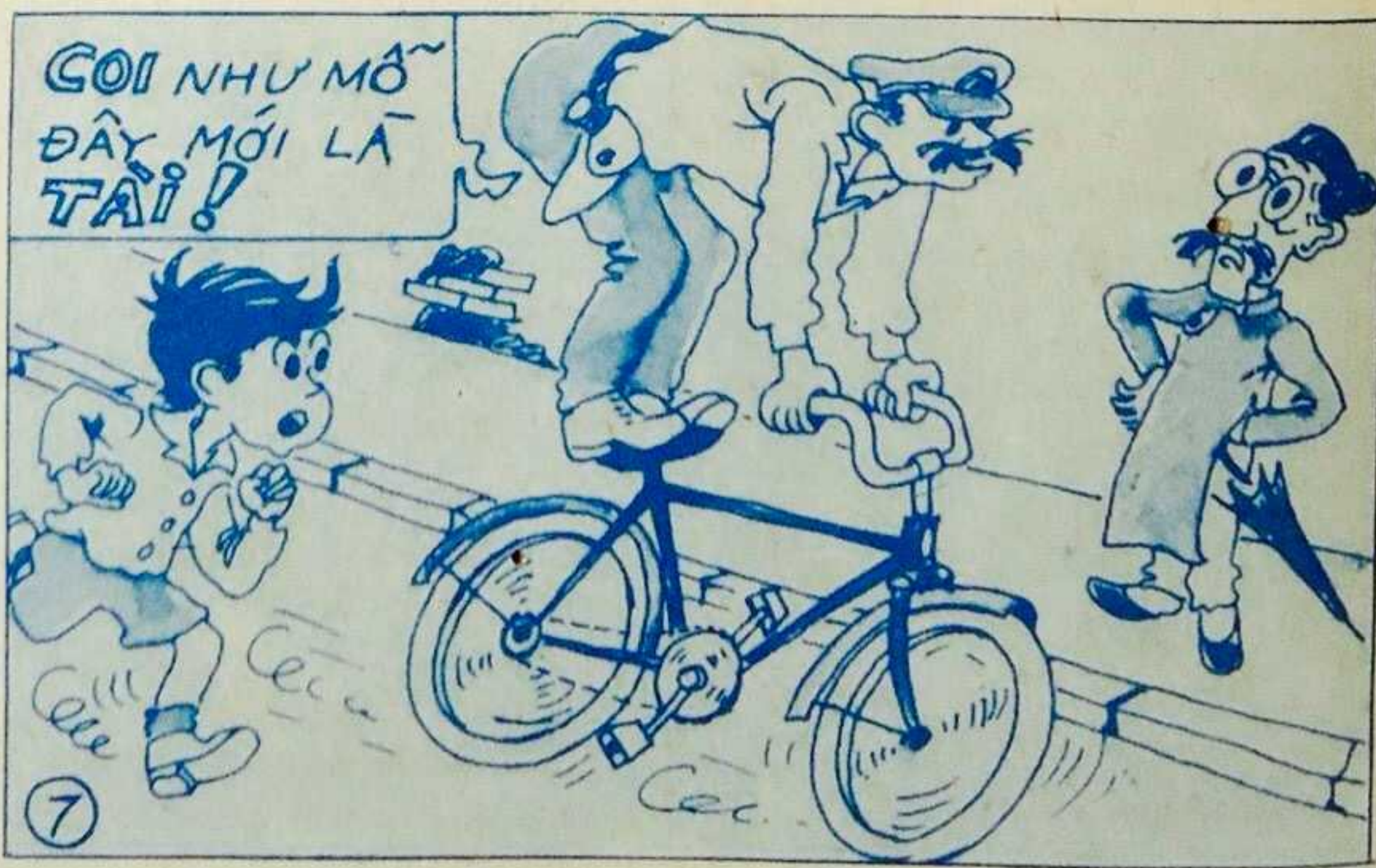
Việc đọc kết quả sẽ thực dễ dàng. ta được 6 trăm 8 chục và 2 đơn vị.

Vậy bài toán cộng trên có kết quả là 682. Phương cách làm tính này chỉ được thực hiện cho các con số thập phân.

Các bạn trẻ của Thiếu Nhi có muốn bắt chước người xưa để làm tính theo kiểu trên không?

TỰ XUYỀN LÃI XE
 M. VƯƠNG-NGHIÊM

Các em Thiếu Nhi thân mến,

Đề các em có dịp làm quen với âm nhạc và có cơ hội trau dồi bộ môn văn nghệ bổ ích này, anh mời các em Thiếu Nhi khắp nơi cùng tham dự những câu chuyện vui tươi, lành mạnh và nhí nhảnh bàn về nhạc lý, xướng âm, tập hát, nguồn gốc âm nhạc v.v., của Bé Hà. Những câu chuyện này, anh sẽ lần lượt gửi tới các em trên tuần báo Thiếu Nhi trong mục « Bé Học Nhạc ». Đồng thời anh cũng sẽ kể cho các em những câu chuyện vui buồn về thân thế, sự nghiệp các nhạc sĩ khắp nơi để các em hiểu biết thêm về kho tàng nhạc Việt và thế giới.

Thân mến chúc các em kiên nhẫn vui học và cùng cất cao tiếng hát vang trời để xua tan những u buồn mệt nhọc làm héo mòn tuổi hoa niên.

Chào các bồ,

Nè các bồ, hôm nay Hà muốn làm quen với các bồ, các bồ có chịu không? Thôi, chịu nghe, đó các bồ biết Hà đang làm gì đó? Nè, Hà nói nhỏ cho các bồ nghe nhé, nhỏ thôi. Hà đang nghĩ cách trở thành ca sĩ đó... đừng cười Hà nghe, thật đó, các bồ có muốn trở thành ca-sĩ không? Nếu muốn thì chúng ta cần phải có một số vốn về nhạc lý thì hát mới vững được, thầy của Hà thường nói như thế. Vậy hôm nay ở nhà trường, thầy dạy Hà bài đầu tiên trong chương-trình âm-nhạc: « ÂM NHẠC LÀ GÌ? » Dễ lắm các bồ ơi, chắc các bồ mắc bận nhiều việc phải không? Chẳng sao, để Hà chép dùm bài cho nhé. Mỗi tối các bồ dành chừng mười phút để xem là nhớ liền à ...

Đây nè, đó mấy bồ biết âm-nhạc là gì đó? Đề Hà nói cho nghe: « Âm nhạc là nghệ thuật kết hợp âm thanh, xử-dụng âm-thanh để diễn đạt tư-tưởng, tâm-tình và cảm-xúc ».

Đó dễ quá mà ! Bây giờ Hà hỏi mấy bồ nhé : Tiếng suối reo róc rách dưới khe đá, tiếng xào xạc của lá rừng, tiếng chân của loài thú trên trên đường mòn tiếng xe Honda nổ dòn v.v.. tất cả những tiếng đó gọi là gì ?

Chắc các bồ đang cười Hà đó, vì câu này quá dễ, đó là « Tiếng động » chứ gì. Đúng rồi, nhưng danh từ âm-nhạc cơ chứ, mấy bồ thấy không dễ mà khó, những

PHẠM ĐỨC HUYỀN và ANH TUYỀN
phụ trách

em học n h a c

tiếng đó âm nhạc gọi là « âm-thanh », vậy : « Âm-thanh là những tiếng động do các vật rung chuyển, va chạm nhau mà tai ta nghe thấy được ».

Các bồ biết không. Âm thanh có vô-vạn trong trời đất như tiếng mưa rơi, tiếng chim lù-lo, tiếng sóng gầm v.v... chính vì thế mà âm nhạc là một thứ tiếng nói phổ-thông, có tính cách đại đồng hơn ngôn ngữ của các dân-tộc.

Thầy của Hà nói: « Ở đâu có âm nhạc ở đó có an-vui và thông cảm », thật đúng vậy đó mấy bồ ạ.

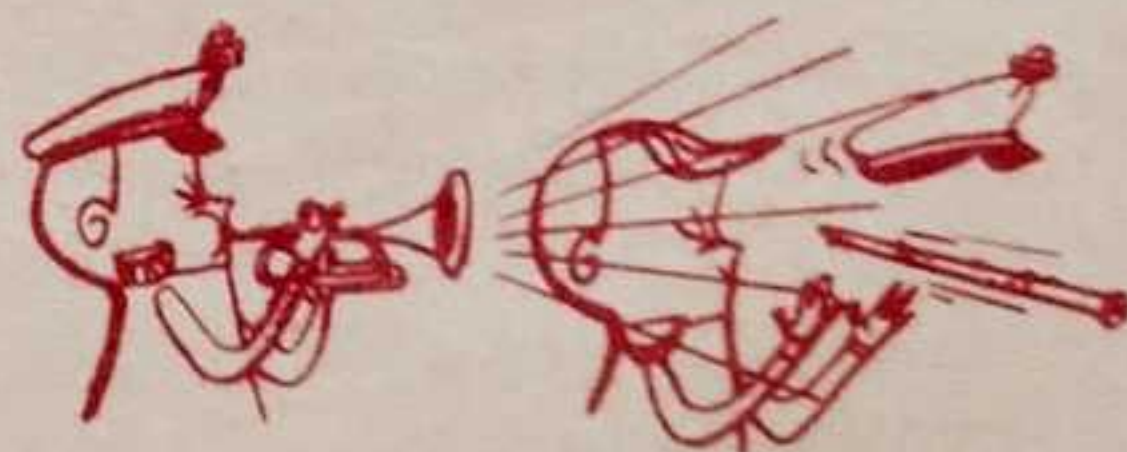
Nhưng mấy bồ ơi, âm-thanh được xử-dụng trong âm-nhạc có bốn tính chất sau :

1) CAO ĐỘ : mức cao thấp của âm thanh, như tiếng sáo diều cao vút trong đêm hè xen lẫn với tiếng trầm trầm của chuông chùa.

2) TRƯỜNG ĐỘ : mức dài ngắn, nhịp khoan của âm thanh, chẳng hạn tiếng ve kêu triền miên khác hẳn với tiếng mõ kêu lốc-cốc.

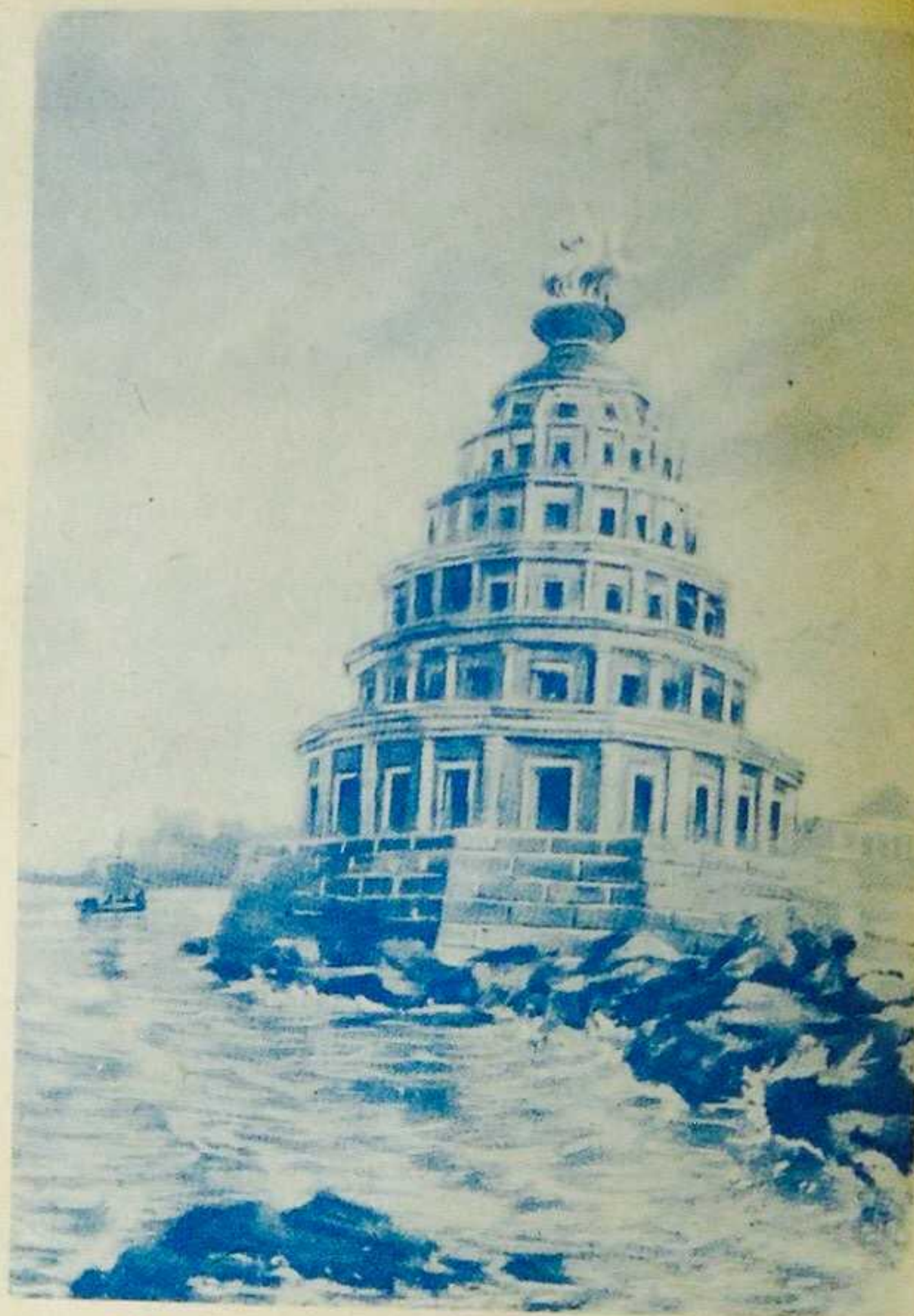
3) CƯỜNG ĐỘ : tính chất mạnh yếu của âm thanh chẳng khác nào tiếng gió rít bên song cửa so với làn gió thu nhẹ thổi trên ruộng lúa.

4) ÂM-SẮC : tính chất riêng biệt của mỗi âm thanh mặc dù giống nhau về cao độ, trường độ và cường độ. Để biết rõ thế nào là âm-sắc, ta đàn một nốt « La » trên hai cây đàn dương cầm và vĩ-cầm, cùng một cao độ, trường độ và cường độ, nhưng ta vẫn phân biệt được đâu là tiếng dương-cầm, đâu là tiếng vĩ-cầm.

Mấy bồ ơi, dễ không, Hà chép lại đề các bồ cùng học cho vui, bài hôm nay chỉ có thế, Hà hẹn các bồ bài tới chắc có nhiều mục hấp dẫn hơn, nhiều hình ảnh hơn

Hà chúc các bồ học giỏi và đêm nằm mộng thấy đang lạc trong rừng âm-thanh của thế giới thần tiên.

BẢY KỶ QUAN TRÊN THẾ GIỚI

KỶ QUAN THỨ SÁU

PHO TƯỢNG KHÔNG LỖ THÀNH RHODES

Vào năm 672 sau Chúa giáng sinh, khi dân Á Rập chiếm thành Rhodes, họ rất đỗi ngạc nhiên khi chợt trông thấy những mảnh vụn của một pho tượng khổng lồ. Nó đã nằm đó trong suốt 8 thế kỷ, bao phủ đầy rong rêu và sò ốc đủ loại. Tứ chi sứt, gãy, mặt úp xuống bùn: đó là tất cả những gì còn lại của pho tượng khổng lồ của thành Rhodes.

Pho tượng được khởi đầu bởi Charès de Linde, một người học trò của Lysippe, nhưng, sau đó, Lachès đã hoàn tất pho tượng với một phí tổn vĩ đại: 300 tấn đồng đỏ được dùng để đúc tượng này.

Bức tượng được dâng hiến cho thần Thái dương. Hai chân tượng giăng ra, mỗi chân đặt một bên cửa vào hải cảng. Tay mặt tượng cầm một bó đuốc, tay trái, một chiếc cung và một giỏ tên đeo sau lưng.

Mỗi chiều, khi vầng thái dương sắp khuất ở chân trời, người gác đàn lục đục leo lên gian phòng trên cao bằng một chiếc thang, châm lửa vào bó đuốc bên tay phải tượng để đôi mắt tượng sáng ngời lên và cũng để soi đường cho các thủy thủ ngoài khơi.

Năm mươi sáu năm sau khi hoàn thành, pho tượng khổng lồ đã ngã xuống trong một trận động đất và không một ai bận tâm đến việc dựng pho tượng lại. Người ta đã lôi những mảnh vỡ lên và dùng vào những công trình xây cất mới.

KỶ QUAN THỨ BẢY

NGỌN HẢI ĐĂNG XỨ ALEXANDRIE

Hải đăng được phát minh và sử dụng ngay từ thời xa xưa. Homère cũng đã nhắc đến.

Ngọn hải đăng lâu đời nhất, mà sử sách đã ghi chép lại, là Hải đăng ở mũi đất Sigée, nhưng, nếu nói về danh tiếng, người ta phải kể đến

hải đăng Ptolémée Philadelphie, do Sostrate de Cnide xây cất vào năm 279 trước thiên chúa, ở đảo Pharos ngay cửa vào hải cảng Alexandrie. Ngọn tháp Pharos cao khoảng 150m

Giữa nhiều giả thuyết khác nhau có một giả thuyết được xem là đáng tin nhất là: Ngọn hải đăng gồm ba phần. Phần thứ nhất là một tòa nhà hình chữ nhật, dùng làm nền tháp. Phần thứ nhì là một tòa nhà hình bát giác dùng làm văn phòng quan thuế và vọng canh. Phần thứ ba là chóp của ngọn tháp, để đốt lửa.

Ông đã dùng một loại gương phản chiếu bằng kim loại rất lớn, gương được đặt trên một trục dao động, vì thế ánh sáng phản chiếu tắt sáng từng hồi khiến ánh sáng hải đăng không bị nhầm lẫn với ánh sáng của các vì tinh tú.

Ngọn hải đăng xứ Alexandrie rất kiên cố và bền bỉ với thời tiết bất thường nhưng cuối cùng đã bị phá hủy vào thế kỷ thứ bảy, theo lệnh của Tổng đốc xứ Alexandrie vì người ta tin rằng nơi đó ẩn dấu một kho tàng.

Bé XUÂN-THẢO

CHUYỆN LÀ BỐN PHƯƠNG

NGƯỜI KHÔNG LỖ MƠI MƯỜI CHÍN TUỔI

Anh chàng không lồ mới mười chín tuổi này tên là Suleim Ali Nashnush người xứ Tripolitaine, và cao được gần 2 thước rưỡi. Anh ta mơ mộng là sẽ trở nên một tay vô địch thể giới về bóng rổ. Lúc 16 tuổi anh ta đã đứng cao đến 2 thước, và cứ cao lớn đều đều.

Cho đến 19 tuổi, anh ta mắc phải một căn bệnh do sự cao lớn quá cỡ đó, cha mẹ anh ta phải gửi anh sang La Mã để giải phẫu, dờ đó chắc anh chỉ cao được đến 2,47 mét mà thôi. Anh ta cao đến nỗi mẹ anh chỉ đứng đến ngang ngực anh, và chắc phe bé tí chúng ta chỉ đứng đến... đầu gối anh ta mà thôi, ghê chưa các bạn.

TÌNH MẪU TỬ

Một cô sư tử cái trong vườn Bách thú Whipsnade ở nước Anh vừa hạ sanh được 2 chú sư tử con, nhưng không may một chú sư tử con đã chết ngay khi vừa lọt lòng mẹ. Bà mẹ sư tử ngạc nhiên không biết tại sao con mình không cử động được, vô cùng đau đớn, bà ngoạm con ở miệng và chạy tứ tung, lắc thật mạnh để mang sự sống lại cho con. Nhưng vô vọng.

Phe bé tí chúng ta còn ai dám nói loài thú không có tình mẫu tử nữa không?

CÁ MANG MẮT KÍNH

Chắc là phe bé tí nhà ta mới vừa nghe nói có loài cá biết mang mắt kính đã bật cười rồi. Vậy mà đó là chuyện có thật đã xảy ra quí vị bé tí ạ. Chính các nhà đánh cá

cũng không ngờ được có chuyện đó xảy ra khi kéo một chú cá ra khỏi lưới với một cặp kính đã nằm ngay sẵn và vừa vịn trên mắt của cá. Mắt kính này thuộc loại được các tay thợ lặn vẫn dùng, và nó nằm ngay gần trên cặp mắt của chú cá vừa bắt được. Người ta chẳng biết chú cá nọ mang kính để làm gì, có thể nó dùng để dọa nạt đám đồng loại nó, cũng có thể nó dùng để nhìn rõ lưới câu mà con người định đánh lừa để bắt nó. Hay nó định gây một phong trào hip pi cho loài cá chẳng?

Quý vị bé tí của Thiếu Nhi thử đoán xem, chữ tiêu muối thì xin chịu thua rồi.

BỨC TRANH DÀI 26 MÉT

Hàn Lâm Viện Pháp vừa giới thiệu một tác phẩm hội họa bất hủ: một bức tranh dài 26 mét do một chú bé 13 tuổi tên là Bertrand Stern thực hiện.

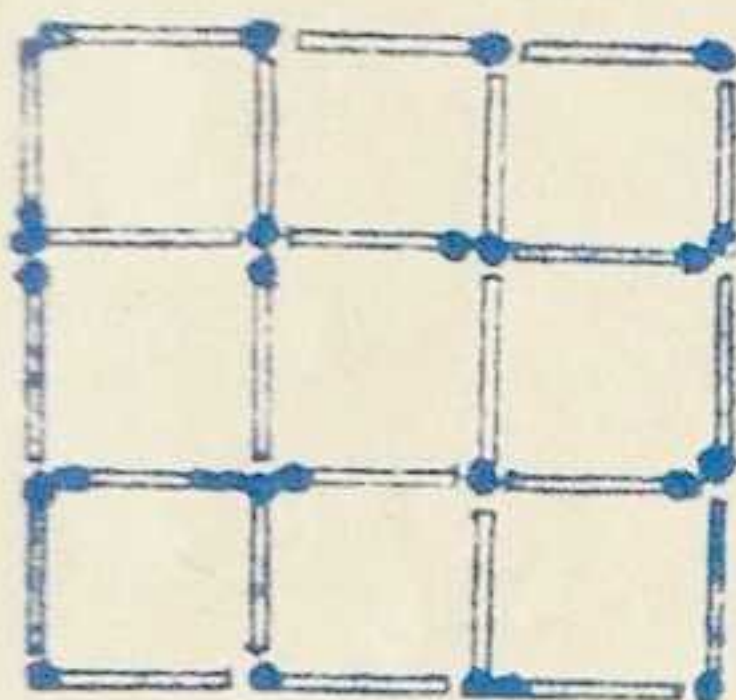
Ngày 8 tháng 10 năm 1960 Bertrand bắt đầu vẽ bức tranh này ở một góc phố nhỏ của thành phố Ba Lê, và cũng chưa biết mình sẽ phiêu lưu đến đâu. Rồi từ đường phố này đến đường phố khác, Bertrand đã lần lần nhìn thấy được những khung trời lạ và Bertrand đã dùng màu sắc để ghi lại tất cả, để cuối cùng thực hiện được 39 tấm tranh nhỏ mà khi nối tiếp nhau sẽ được bức họa dài 26 mét. Họa phẩm ghi lại phong cảnh và những hoạt động từ tỉnh thành đến đồng quê, Bertrand phải dùng 300 giờ mới thực hiện xong (trong gần 2 năm).

GIẢI TRÍ

ĐỒ VUI

1) Có 24 cây quết xếp thành một hình như bên đây, bạn được quyền lấy đúng 8 cây sao cho sau đó chỉ còn lại hai hình vuông, dĩ nhiên bạn không được để bất cứ một đầu quết nào thừa ra ngoài.

Bán xoài

Một chị bán xoài bán những trái lớn theo giá 100đ ba trái, trái nhỏ 100đ năm trái. Khi chị còn đúng 30 trái mỗi loại, chị giao hàng cho đứa con gái để đi công chuyện. Lúc chị về xoài đã bán hết và đứa con đưa cho chị 1.500đ. Chị ngạc nhiên hỏi đứa con :

«Mày phải thu về 1.600đ. mới phải chứ, 30 trái lớn được 1000đ., 30 trái nhỏ 600đ. Còn 100đ đâu ? »

Đứa con cũng ngạc nhiên :
« Con đâu có giữ đồng nào. Má không có đây, con thấy bán chia

loại khó quá, vả lại cả hai loại cùng còn một số trái như nhau nên con bán chung lại 100đ bốn trái. Tất cả còn 60 trái cả hai loại con bán được đúng 1.500đ đâu có thiếu. »

Đứa con cũng có lý, vậy 100đ đi đâu ?

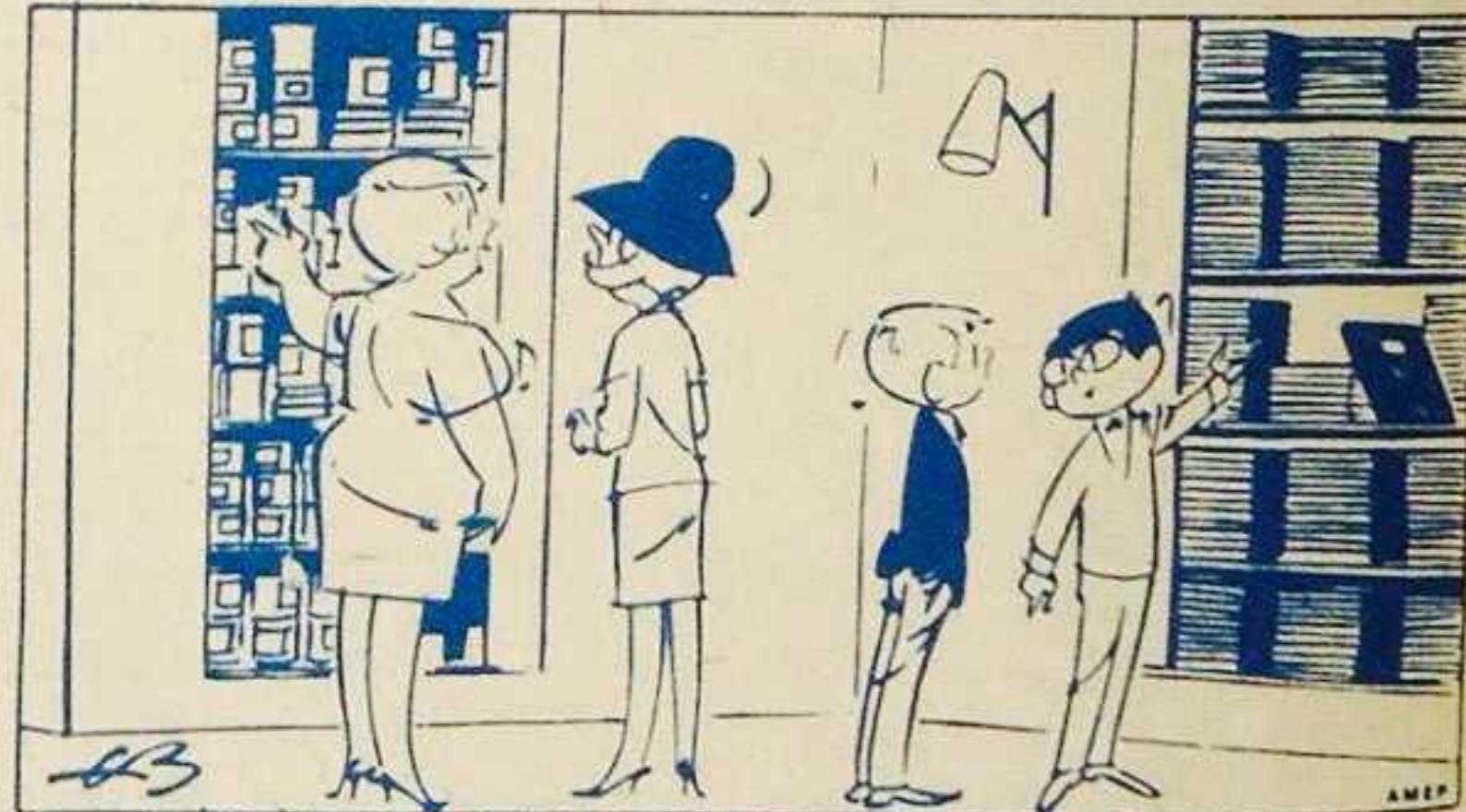
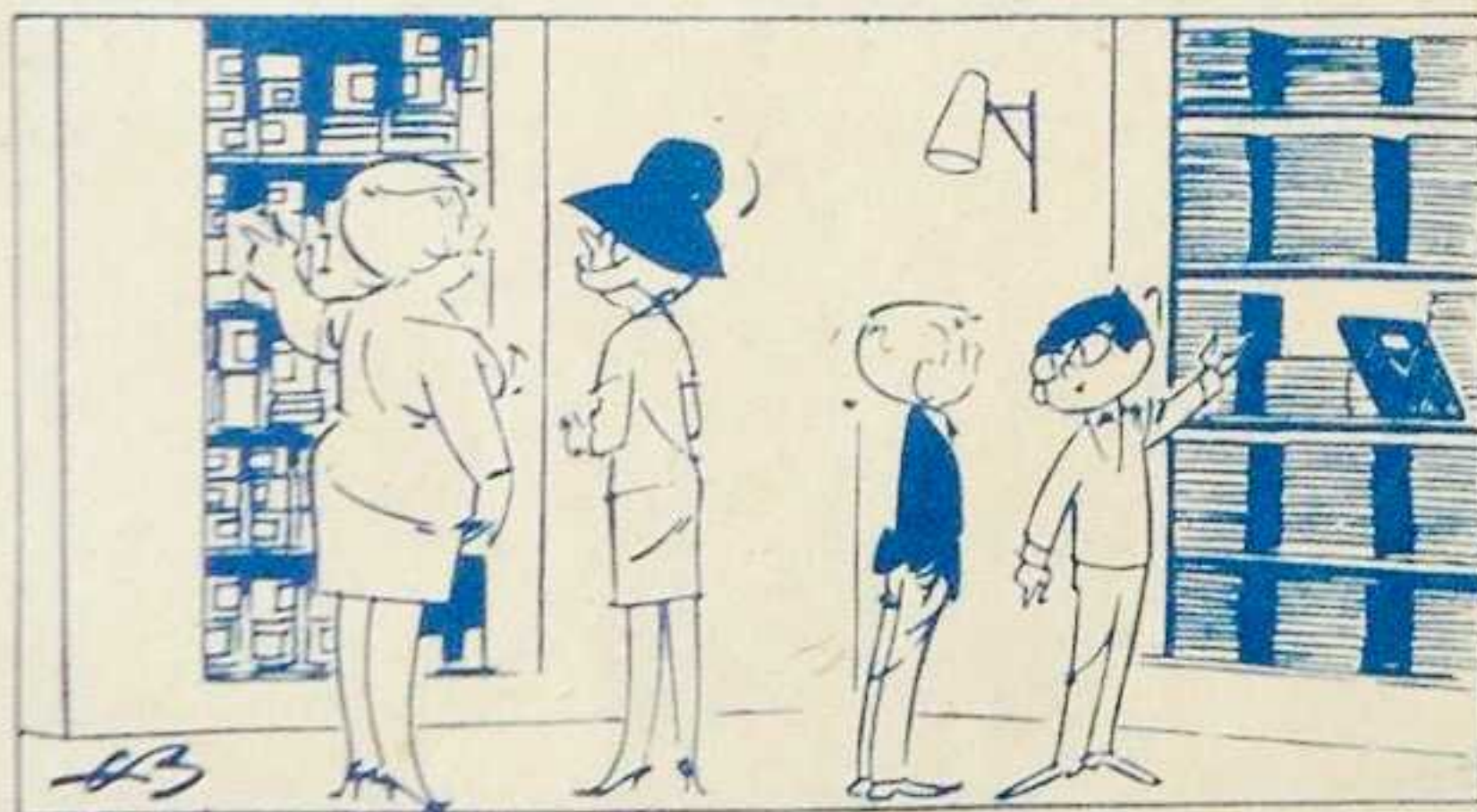
Tốc độ trung bình

Một người đi xe đạp đi từ tỉnh A sang tỉnh B theo đường núi. Lần đi tốc độ là 10 km một giờ. Về tốc độ là 20 km một giờ. Vậy tốc độ trung bình của người ấy là bao nhiêu ?

(Xem trả lời trang 23)

NHẬN XÉT

Hai hình vẽ này giống hệt nhau trừ 5 điểm khác biệt. Bạn tìm xem đó là những điểm nào ?

LÀM THẾ NÀO
TÔI VƯỢT QUA SÔNG
NÀY ? MUỐN BIẾT,
CÁC EM HÃY TÔ
ĐEN CÁC VÙNG CỎ ?
CHẤM

CHUYỆN VUI

CÔ BÉ TẬP VIẾT

Ngày xưa có một cô bé tên là Diên. Cô bé viết chữ xấu đến nỗi mỗi khi nhìn vào tập của cô ta là người ta phát khóc. Cô giáo phát khóc, khóc mãi đến nỗi cái khăn tay ướt đầm nước mắt.

Cô giáo liền đến trường đưa cuốn sách cho thầy giáo xem và hỏi: « Ông thử nhìn chữ viết của con bé Diên xem. Ông thấy chữ nó xấu hay đẹp? Ông nghĩ gì về những chữ này? »

Thầy giáo xem rồi cũng liền ồm mặt khóc, khóc mãi, khóc lau đến nỗi cái khăn tay to tướng cũng ướt sũng nước mắt. Rồi ông bảo cô giáo:

« Chữ gì mà xấu thế này? Chữ thì gãy chân, có chữ lại chẳng có chân cẳng gì cả. Thôi chúng mình phải sửa chữa lại cho ngay ngắn chứ ai lại để thế này, trông sao được? »

Hai người liền hợp lực lấy bột bọ vào những cái chân gãy và chẳng bao lâu những chữ trong cuốn tập của Diên đã đứng khá ngay ngắn.

Sáng hôm sau, cô giáo gọi Diên lên và bảo: « Diên ơi! Con đừng có viết những chữ gãy chân hay thiếu chân như thế này nữa nhé. Chữa mãi khổ thầy giáo, cô giáo quá. »

Diên nghe lời cố sức nắn nót viết được những chữ ngay ngắn có đủ chân cẳng chứ không gãy hay thiếu như trước nữa.

Nhưng sau đó khi nhìn vào tập của Diên, cô giáo lại ngạc nhiên: chữ thì không gãy chân hay thiếu chân nữa, nhưng gãy gò mảnh mai đến nỗi tưởng chừng như không được ăn uống gì cả từ nhiều tuần lễ rồi.

Cô giáo thương hại những chữ đó quá, liền mang về nhà đem đủ thứ đồ ăn cho ăn, nào thịt bò, nào bánh ngọt. Nhưng cô giáo mất cả buổi chiều để dứt cho chúng nó ăn vì những chữ đó gãy quá đến nỗi không cầm nổi cái thìa cho đồ ăn vào miệng nữa. Sáng hôm sau, cô giáo lại gọi Diên lên và bảo: « Sao con lại viết những chữ gãy ốm mảnh mai như thế? Cả buổi chiều hôm qua cô phải cho chúng nó ăn, mệt quá. Từ nay con phải viết to lên một chút nhé. »

Diên cảm cúi viết sao cho những chữ khỏi gãy ốm nữa. Nhưng hôm sau khi nhìn vào tập, cô giáo lại hết hoảng khi nhìn thấy chữ nào cũng mập thù lù, lại viết sát vào nhau quá đến nỗi chúng quăn chân vào với nhau, thở hắt hắt, mồ hôi chảy dòng dòng, trông thương hại quá. Cô giáo kêu lên:

— Trời! cô không dám cho chúng nó uống nước lạnh sợ chúng nó bị cảm thì khốn. Thôi

để cô mang chúng nó về nhà cho uống nước trà nóng, cho chúng đỡ khát. »

Về đến nhà cô pha trà ngay, nhưng muộn quá rồi: trong lúc

đi đường đã có chữ bị ngạt mũi, bị cảm gió, có chín chữ hình như còn bị nóng lạnh nữa. Làm sao bây giờ? Cô giáo chạy vội đến nhà thương đưa chúng cho bác sĩ khám. Bác sĩ bảo chúng phải nằm nhà thương vì bị sưng màng phổi.

Sáng hôm sau cô giáo lại bảo Diên: « Diên này, con không nên viết những chữ quá mập nhè, con cũng đừng bắt chúng cúi gập người xuống nhè, cúi như thế chúng bị ngạt vì không có đủ không khí trong lành để thở, dễ bị nóng lạnh lắm. Con thấy không? có chín chữ phải vào nhà thương vì bị sưng màng phổi đó! »

Diên thương chín chữ đó quá, liền rủ hai cô bé khác chiều nay đến nhà thương thăm chín chữ bị sưng màng phổi.

Hai cô bé bằng lòng ngay, hái hoa đem đến nhà thương. Diên hỏi hận bảo hai bạn: « Em buồn lắm. Từ nay em sẽ không bao giờ viết những chữ gãy chân, hay thiếu chân, hoặc quá cao hoặc quá thấp nữa. Em sẽ cố săn sóc chữ của em, viết cho thực ngay ngắn, thực đẹp. Các chị chữ ơi, các chị nghe em nói đấy chứ? Em sẽ viết các chị thực đẹp cho mà xem. »

Các chữ nghe nói không tin lắm, nhưng Diên giữ lời hứa viết đẹp đến nỗi cuối năm được phần thưởng nhất về tập viết.

NGUYỄN-XUÂN-HIỆU

Món chè giải độc.

Em có 70\$ không nào ? Nếu có thì em đã có thể mời ba má và các anh chị em một bữa chè giải nhiệt, giải độc mà lại bổ nữa.

Em đi mua 200gr đậu xanh và 20\$ đường cát vàng. Em rửa sạch đậu xanh rồi đông 6 chén ăn cơm nước lã, trút chung vô xoong, bắc lên bếp đun sôi rồi vặn bếp nhỏ xuống để chừng 10 phút cho đậu nở bung ra, em cho đường vô khuấy đều, tan đường em múc ra chén mời ba má và các anh chị em. Nếu có em bé nào bị

mụn nhọt thì món chè này chính là liệu thuốc thần trị mụn nhọt đấy. Vì theo các cụ lang ta, các cụ bảo vỏ đậu rất mát và có đặc tính giải độc, cho nên khi xưa có ai ngộ độc các cụ giã nhuyễn đậu xanh sống rồi lượt lấy nước cho uống đó. Nếu em lại giầu hơn tí nữa thì em đi mua thêm 30\$ khổ tai (1 loại rong ở biển mua ở tiệm tạp hóa) về nhà ngâm nở, xắt nhỏ ra rồi lúc chè chín thả vô, chờ sôi đều múc ra ăn lại càng mát, và lại thêm bổ nữa đó em

thiếu nhi/16

hồng

thư gửi các em

BIẾT CẢM ƠN

Trong một ngày của mỗi người, có biết bao nhiêu là dịp để mà cảm ơn. Từ sáng sớm, khi mới bừng tỉnh dậy, nghe bên tai ta ríu rít tiếng chim hót, tiếng nói ngọt ngào của mẹ hiền, tiếng thở thè của em bé, rồi đến khi ta mở mắt, kia ánh sáng chan hòa, vạn vật bừng sáng, một ngày mới rực rỡ đang lên. Cảm ơn Thượng Đế cho ta tai, mắt để mà nghe, mà nhìn. Thế còn nếu ta không có tai, mắt ? Thì em ơi ! Hãy cảm ơn Thượng Đế rằng ta còn tay chân để mà cầm mà đi, còn óc để suy nghĩ. Nhưng có người tàn tật hoàn toàn thì sao ? Thì em đáng thương của chị ! Hãy cảm ơn Thượng Đế rằng ta đang sống giữa loài người, mà loài người thì có rất nhiều tình cảm. Rồi gần em nhất, còn cha, mẹ, anh, chị, em của em thương yêu em Ấy là nói quá đi thể chứ chị tin chắc rằng trong số các bông hồng của chị, có rất ít em kém may mắn đến thế. Như vậy thì các em có nhiều dịp, quá nhiều dịp để mà cảm ơn. Buổi sáng em ăn điểm tâm, cảm ơn người nấu cho các em đĩa xôi hay tô phở ; thay đồ đi học, cảm ơn người thợ dệt may vải đẹp ; đi xe tới trường, cảm ơn người nghĩ ra phương tiện di chuyển, người tài xế lái xe ; ngồi học, cảm ơn người nghĩ

ra chữ để ta có thể bước vào biết bao nhiêu thế giới nhờ sách vở, cảm ơn thầy cô hết lòng dạy dỗ ta ; trưa

về ăn cơm, cảm ơn mẹ, hoặc chị, hoặc người giúp việc đã nấu nướng sẵn sàng Các em ơi ! Cảm ơn tổ tiên gây dựng nếp nhà và cảm ơn cha mẹ suốt đời tận tụy thương yêu các con.

Với một lòng thiết tha yêu thương các em gái, vì hạnh phúc của các em, chị xin các em hãy tập cảm ơn. Bởi vì khi cảm ơn ai, người đó sẽ vui và sung sướng, đó là em làm một việc tốt. Ngoài ra, chính em, em cũng sung sướng nữa có phải không em ? Cái sự biết rằng người ta giúp đỡ mình, người ta

Cái thói thích phê bình chỉ trích làm tắt hẳn lòng biết ơn mà thưởng thức những gì tốt đẹp nhất trên đời.

LA BRUYÈRE

Có những quyển sách mà phần đẹp nhất chỉ là cái bìa và cái lưng.

CHARLES DICKENS

Người đẹp mà không có tâm hồn thì cũng như cuốn sách dở mà có cái bìa đẹp.

thương mến mình đó, nó làm cho chính mình ấm lòng lắm phải không các em. Người nào trên đời này cũng đều phải liên hệ đến người khác chứ không thể sống lẻ loi một mình được, vậy thì, các bông hồng của chị, chúng ta hãy cảm ơn Thượng Đế đã cho con người cái sự **biết cảm ơn** đi. Nếu có một

người nào mà suốt đời không hề biết cảm ơn là gì thì thật là đáng thương cho người ấy phải không các em? Vì họ phải sống buồn chán, cô đơn, không cảm thông với người khác được. Còn người nào luôn luôn nhìn thấy lòng tốt của người khác để mà cảm ơn, chính là đã được thưởng để thưởng cho họ có nhiều nguồn vui đấy phải không các em.

Bây giờ chị xin các em dành cho chị mỗi buổi tối 5 phút, các em ghi tất cả những việc tốt của tất cả mọi người em gặp trong ngày đã làm cho em, mà em đã có cảm ơn rồi hoặc em quên, em sẽ ngạc nhiên mà thấy rằng sao quanh mình có nhiều người tốt đến thế, và sao mà mình lại may mắn được hưởng nhiều hạnh phúc đến thế.

Em ơi! Bài đã dài, chị xin ngừng, và cùng với chị, chúng ta cùng cảm ơn người nghĩ ra chữ để chị em ta có thể truyền thông tư tưởng đến cho nhau, các em chịu không nào?

Mẫu Thêu

Công dụng của chanh

★ Nếu em ăn sò hay hột vịt lộn tay em bị mùi hôi, em nên lấy một màu chanh mà chà kỹ sẽ chóng hết.

★ Những màu chanh đã vắt rồi em giữ lại để rửa tay, móng sẽ trắng bóng sạch sẽ mà da tay lại mịn màng.

★ Bị cảm cúm em nên pha nước chanh (nhiều chanh thêm chút muối), uống nước chanh, cơ thể sẽ có thêm Vitamine C, chống cảm cúm chóng khỏi bệnh.

☆ Ăn rau muống luộc chấm nước mắm chanh ớt cũng thú lắm em gái.

☆ Uống coca-cola mà vắt vào chút chanh và thêm tí muối thì y như là ăn ô mai ý thôi.

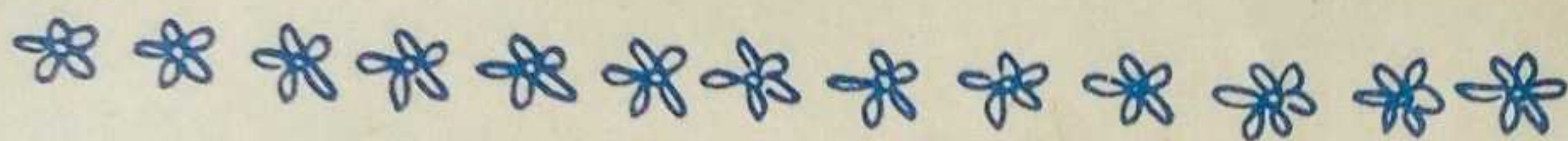
☆ Lâu lâu rửa mặt bằng chanh da sẽ sáng hẳn ra.

▼ Và nếu em có bạn bị hôi nách, em bảo bạn em rằng, lấy một màu chanh xát vào nách sau khi tắm xong, sẽ bớt mùi hôi đó em ạ.

THỦY TIÊN

Truyện Nhi Đồng của QUỐC BẢO

(Tiếp theo)

Trên không trung Hải âu biểu diễn nhào lộn thật đẹp mắt

Chợt Hoàng tử Quốc Hùng thốt lên :

— Ủa, Rái cá đâu ?

Két, Khi, Báo ngỡ ngác nhìn quanh. Thoát cái Khi đỏ bám rễ cây đu mình vút đi, lát sau nghe tiếng nó cười khành khạch dưới suối khệnh khạng công rái cá lên.

Trời đất ơi ! Trong cuộc tấn công Cá sấu, giải cứu Hoàng tử Quốc Hùng, Rái cá bị sấu tấp dứt đuôi mà chẳng ai hay. Nó ngất lịm bên bờ suối. Bây giờ mới hé hé được mắt, tiếng rên hừ hừ có vẻ đau đớn lắm.

Khi đặt Rái cá xuống bên Hoàng tử rồi lại cười ngặt nghẽo. Kề ra, nhìn thấy chú Rái cá cụt đuôi thì đáng tức cười thật. Nhưng cười khành khạch vào lúc này là vô ý thức và vô duyên quá chừng.

Báo đốm tỏ ra bất bình, nghiêng răng kèn kẹt, tính Báo lỗ mãng ưa nôi nóng bất từ lắm. Cau mặt găm gù, rồi không nén được giận, Báo vun đuôi quất cho khi một cái như trời giáng.

Khi đỏ bất ngờ bị khện một roi kêu ré, nhảy dựng lên, xoa mông

rối rít. Không hiểu nghĩ sao nó lại bám rễ cây đu mình vút lên trên núi tuyết sơn.

Quốc Hùng trách Báo đốm :

— Người đánh khi đỏ như thế là lỗi luật yêu thương. Ta tha cho lần này. Nếu tái phạm sẽ bị nhốt nghe chưa !

Báo đốm sợ hãi cúi đầu. Quốc Hùng lại nói :

— Khi đỏ ngây thơ và vô tư lắm, thấy cái gì ngộ ngộ là cười, chứ không có ác ý gì đâu. Bây giờ Báo đốm chịu khó công Rái cá về Hoàng cung để còn lo băng bó.

Vừa rút lời, đã thấy khi đỏ từ trên núi Tuyết Sơn chơi chơi nhảy xuống. Tay cầm một trái cây màu vàng xẫm, miệng cười toe toét. Két xanh nhìn thấy giải thích cho Hoàng Tử:

— Muốn tâu, đó là trái Vạn Linh đảo một loại thần dược, cộng dụng chữa trị các vết thương rất hiệu nghiệm.

Khi đỏ bẻ đôi Vạn Linh đảo, một nửa nhét vào miệng Rái cá, nửa kia nó nhai bét ra rít vào vết thương

Chỉ khoảng khắc, Rái cá tỉnh táo lại lần lần, đứng dậy được, cong vòng lưng, vươn vai kêu rác rác, rồi khom mình, gục đầu xuống lạy Hoàng tử.

Nhìn thấy cái đuôi cụt ngùn ngoe Khi đỏ lại phì cười văng cả bọt mép, nhưng Rái cá không giận khi đỏ, nó đến bên, thè lưỡi liếm mặt bạn tỏ dấu cảm ơn.

Thấy Rái cá khỏi đau, Khi thích quá la hét om xòm, nó biểu lộ sự mừng rỡ quính quáng bằng cách nhảy cõn một hồi rồi thót lên lưng Rái Cá cười nhong nhong.

Rái cá cũng vui lây cái vui hồn nhiên, ồ ạt của khí, ngựa mặt nhe răng cười hềnh hếch; cồng Khí chạy miết một hơi lên sườn núi. Lúc hai đứa trở xuống, Khí đỏ trở tãi làm xiệc. Chống tay trên lưng bạn, dựng ngược 2 chân biểu diễn trống chuối.

Rái cá phóng như bay, tung mình qua những bụi cây mồm đá. Khí đỏ vẫn đeo dính trên lưng, chú ta còn tãi đến mức nhào lộn vòng vòng. Mỗi khi Rái cá chạy lòn dưới một cành cây, Khí tung mình vọt lên cao thế mà qua khỏi nó lại sà xuống bám được cổ Rái cá.

Két Xanh, Hoàng Oanh và Hải Âu đập cánh bành bạch, huyết gió tung bừng cổ võ Khí làm trò. Hoàng Tử Quốc Hùng cười như nắc nẻ vỗ tay đôm đốp khen ngợi.

Khí được khen bèn trở hết tãi nghệ, nó giật đứt một sợi giây tơ-hồng, hai tay quay tròn, nhẩy giầy tung tung trên lưng Rái cá.

Quốc Hùng khoái quá xách kiếm đứng dậy nhập cuộc chơi.

Cậu bé nhẩy thoát lên vai khí đỏ, hai chân quặp thật chặt lấy cổ nó, hét :

— Thyết Sơn ! Thyết Sơn !

Rái cá cồng Khí và Khí kiệu Hoàng Tử Quốc Hùng trên cổ, cứ vậy, bộ ba phi thân vun vút lên triền núi Thyết Sơn.

Két Xanh, Hoàng Oanh, Hải Âu vẫn vô tình đứng vỗ cánh và huyết gió.

Nhưng chỉ lát sau bộ ba tỉnh

ngịch biến mất dạng trên sườn núi.

Báo Đốm nãy giờ đứng mơ màng như nhà thi sĩ lãng mạn đang tìm vần thơ bổng choàng tỉnh, găm lên một tiếng, băng mình theo hướng Hoàng Tử.

Hải Âu cũng chợt nhớ đến nhiệm vụ «vệ sĩ» của mình, vội vã lao vút theo như mũi tên.

Trời đã về chiều, ánh nắng tắt dần trên đỉnh Thyết Sơn. Những tầng mây bạc từ từ hạ thấp xuống. Sương khói đậu lại trên mỗi ngọn cây. Cảnh vật nhạt nhòa. Triền núi như được rải lên một lớp bông trắng.

Có tiếng két xanh khóc ré lën với tiếng nước nổ nghen ngào của Hoàng Oanh.

Hai con vật bé nhỏ yếu ớt, sợ hãi, giữa núi rừng hoang vu tịch mịch. Chúng không dám mạo hiểm bay theo lên núi, cũng không đủ can đảm trở về Hoàng cung nếu không có Hoàng Tử.

Gió hun hút thổi, những hạt mưa bắt đầu rơi lác đác. Đêm rừng càng trở nên cô tịch.

Hai con chim nhỏ diu nhau núp dưới một cánh Hồng đại Đóa, run rẩy và lo âu.

Trong khi đó, trên triền núi Thyết Sơn Báo Đốm hiện nguyên hình thành con mãnh thú, hai mắt trợn tròn đỏ rực như bốc lửa. Tiếng gầm gừ dữ tợn thoát ra khỏi hàm răng nghiêng rít. Những bắp thịt trên lưng và tứ chi nổi lên cuộn cuộn. Cái đuôi dài quất qua quất lại. Báo Đốm xông xáo khắp cùng hang hốc trên núi quyết tìm cho được Hoàng Tử tí hon.

Hải Âu bình tĩnh hơn, sải cánh đảo tới liệng lui, mắt nhìn soi bói từng cây bụi cỏ, và liên tiếp kêu lên những tiếng «Kí...u...o, Kí...u...o...» âm hiệu khẩn cấp để gọi Hoàng Tử.

Bốn bề vắng lặng, chỉ có tiếng mưa gió rì rào.

Bỗng vắng vắng một giọng cười rùng rợn âm xang từ hang núi U-Minh vọng lại.

Lập tức Hải Âu sà xuống báo hiệu cho Báo đốm, cả hai xả tốc lực băng mình tới nơi nghi ngờ.

Trước cửa hang U-Minh, địa thế rất hiểm trở, đá nhọn lồm chồm, cây gai chằng chịt, lại có nhiều loại ác mộc, độc thảo. Những cây Khủng Xà vươn cành dài lêu nghêu, lá sắc bén chứa độc giống nọc rắn hổ. Loại cỏ Vũ-

Học hành lấy lệ cho xong

Sách quăn, vở rách còn mong nổi gì

Vù mọc từng cụm trông chẳng khác con nhím, lá cỏ xù ra nhọn hoắt như mũi tên, có thể bắt ngò bần tung đi khắp hướng.

Báo Đốm bắt chấp hiểm nguy, găm thét phóng mình ào vào trong hang U Minh.

Tiếng cười ma quái càng lúc càng vang dội.

Cảnh tượng rùng rợn đang diễn ra trong Hang.

Hoàng Tử Quốc Hùng múa tít thanh kiếm, có Rái cá, Khi đồ trợ chiến, đang đánh nhau với con ma 3 đầu 6 tay 12 con mắt.

Con ma cất tiếng cười rung chuyển Hang U Minh, giơ cả 6 tay quờ quạng bắt Hoàng Tử.

Rái cá hung dữ chồm lên ngoạm được 1 cánh tay ma, lập tức nó cào nát và cắn đứt rời ra.

Khi đồ tham chiến đặc lực, hạ thêm một tay nữa.

Con ma còn lại 4 tay, nhưng rất lạnh nó chộp ngay được Rái cá ném vù ra ngoài cửa hang. Khi đồ bị nó tát trúng phun máu miệng.

Một bàn tay Ma thò ra bắt Quốc Hùng Cậu bé lạnh lén phạt một đường kiếm chặt đứt lia bàn tay ma.

Thình lình Báo đốm xuất hiện, cuộc đụng độ thật khủng khiếp, hang núi vang dội tiếng găm thét. Sau một hồi quần thảo — Con ma bị Báo cắn rụng 2 đầu, mọc lại 10 tròng mắt và gây lợi thêm 1 tay, nó chỉ còn lại 1 đầu 2 mắt và 2 tay, máu me bê bết.

Báo đốm say máu chồm lên bấu lấy cổ ma, định cắn nốt cái đầu cuối cùng; ma nghiêng mình tránh né, há họng khun lửa phi phi rồi bất ngờ chộp được cổ Báo xiết mạnh và quăng vào vách hang. Báo mất đà ngã quật xuống, máu đỏ phun ra ở miệng và 2 lỗ tai.

Hạ xong mãnh thú. Con ma lão đảo ráp lại Hoàng Tử. Cậu bé hiện ngang vùng kiếm lán xả vào chống cự. Ánh thép loè

sáng đảo lia trước mặt ma. Nhưng vì Quốc Hùng bé tí teo, Ma không sợ, cứ chờn vờn đùa cợt cậu bé...

Chém liên tiếp một hồi không trúng; Quốc Hùng nổi giận dùng toàn lực phóng vút kiếm vào ngực ma. Con ma giơ 2 ngón tay kẹp được kiếm và đoạt mất của Hoàng tử, nó cất tiếng cười ồ ồ. Quốc Hùng kinh ngạc nghe Ma nói ồm ồm:

— Bé con! Chịu hàng chưa?

— Vô lễ — Cậu bé hét lên — Không khi nào ta đầu hàng yêu quái.

— Khá lắm khá lắm, thật xứng đáng làm đồ đệ của ta, ta đang tìm kiếm một đứa nhỏ can đảm như mi.

Quốc Hùng hét:

— Ai thêm làm đồ đệ ma quỷ! Hãy xem đây!

Lạnh như cắt cậu nhảy vọt lên cao tung một cú đá vũ bão vào mặt ma.

Bất ngờ bị tấn công, Ma không tránh kịp gây luôn 2 cái răng máu me phun đầy miệng. Ma giận dữ vờn tay chộp ngay được Quốc Hùng ném thật mạnh ra cửa hang. Quốc Hùng bắn vèo đi như cục đá bị liệng lên không

trung. Tính mạng thập phần nguy hiểm.

Vừa lúc đó, may sao Hải Âu bay ngang qua giơ chân chụp ngay được, nó vui mừng bế nhẹ nhàng Hoàng Tử vào lòng rồi sải cánh bay thẳng về Hoàng Cung. Toàn thể Triều đình Vạn Hoa Quốc lúc này đang xôn xao náo loạn về vụ Hoàng tử bị mất tích.

Hoàng Đế Nhân Từ ra lệnh cho Quan Đô Úy Chu Công đi tìm kiếm. Hoàng hậu lo lắng khóc than đến ngất đi.

Thình lình Hải Âu bỗng Hoàng Tử Quốc Hùng đáp xuống sân rồng, giữa sự ngạc nhiên và vui mừng của mọi người. Két Xanh và Hoàng Oanh cũng được tìm về ngay sau đó.

Bao âu lo buồn thảm, phút đổi thành mừng vui khôn tả.

Triều đình bèn tổ chức một đại tiệc trọng thể mừng Hoàng tử Quốc Hùng được an toàn sau cuộc du ngoạn đầy hiểm nguy.

HẾT PHẦN THỨ NHẤT

LTS.— Anh Quốc Hùng rất yền mến các em Thiếu Nhi, nhưng anh bận nhiều công vụ, nên truyện này tạm ngưng vài kỳ. Mong các em vui lòng chờ đợi.

GIẢI ĐÁP THẮC MẮC KỸ - THUẬT

— **Thư hỏi của em Bích Thủy**
185A Trương minh Giảng

Thưa anh nhà em mới mua được một cái quay sinh tố hiệu Sear. Cách đây hai bữa mẹ em quay trái cây cho tụi em ăn xong rồi sai em đi rửa. Em đem nó bỏ vào chậu nước lấy xà bông kỳ cọ sạch sẽ trông láng coóng anh ơi, em đem cất trong tủ búp phê đang hoàng. Thế rồi lần sau lấy ra quay xoài. Em vừa cắm điện cho quay, thì eo ơi nó bốc khói ở dưới lên anh ạ, và có cả mùi khét nữa, em tắt đi ngay và vội vớ lấy tờ tuần báo Thiếu Nhi tìm địa chỉ tòa soạn viết thư hỏi anh ngay xem nó tại sao mà lại như vậy, mong anh cho em biết. Cảm ơn anh nhiều.

Đáp :

Gớm đọc thư em mà thém xoài quá chừng, nhưng ôi thôi còn đâu nữa mà ăn, khờ rồi em ơi, cái quay sinh tố của em ná bốc khói lên có nghĩa là nó bị cháy ruột bô-bin ở trong rồi đó. Nguyên nhân là em đem nó nhúng vào thau nước rồi nước nó vào nên điện bị chạm dây ở bên trong đó. Anh chẳng có cách nào chỉ cho em sửa cả. Chỉ có cách đem đi tiệm hay đến số 262 Nguyễn Huỳnh Đức là thượng sách nhất.

— **Thư hỏi của ông Đặng Ngọc**
Hùng toán liên lạc thông
dịch viên Quy Nhơn.

Thưa ông tôi làm thông dịch viên cho Mỹ nên nhờ họ mua dùm cho được một TV National 16 inches, ở trong chợ Mỹ ra, về nhà cắm điện sao hình nó bị rung quá. Tôi tưởng máy của Nhật nên

● **Bình electronic phụ trách**

không bị rung. Vì trước khi gửi mua tôi đã dẫn đo suy tính rất kỹ. Vì nếu mua vào Tivi hiệu của Mỹ như Général, Motorola v.v... thì nó chạy điện 60c/sec nên hình rung thì phải. Đằng này tôi gửi mua của Nhật, National mà làm sao lại rung. Máy thì mới khai thùng. Chứ không phải máy cũ. Vậy mong ông giải thích hộ cho. Cảm ơn ông.

Đáp :

Lý luận của ông rất đúng. Nhưng ông quên rằng Nhật Bản có một số Tivi mà các model sau đây họ làm riêng đề xuất sang Mỹ như AN22 AN.19, TR 238 v.v... Nên hãng National đã làm theo điện 60c/sec do đó khi chạy vào điện 50c/sec bị rung là phải. Có thể sửa cho khỏi rung được, ông cứ đem đi một tiệm sửa nào có tin nhiệm, ở Quy Nhơn giá sửa rung chỉ vào khoảng 1.500đ là nhiều.

ÂM THANH LÀ GÌ?

Các em hãy lấy một thanh sắt, cầm búa gõ mạnh, rồi sờ vào thanh sắt sẽ thấy tay bị rung rung, lấy dùi trống đánh lên mặt trống sau đó để tay lên mặt trống sẽ thấy tay bị rung. Cầm cây đàn bập vào dây đàn rồi sờ dây, đàn cũng thấy hiện tượng như trên. Tất cả những hiện tượng rung trên, các nhà khoa học gọi là những chấn động âm thanh. Vậy âm thanh chẳng qua là những chấn động.

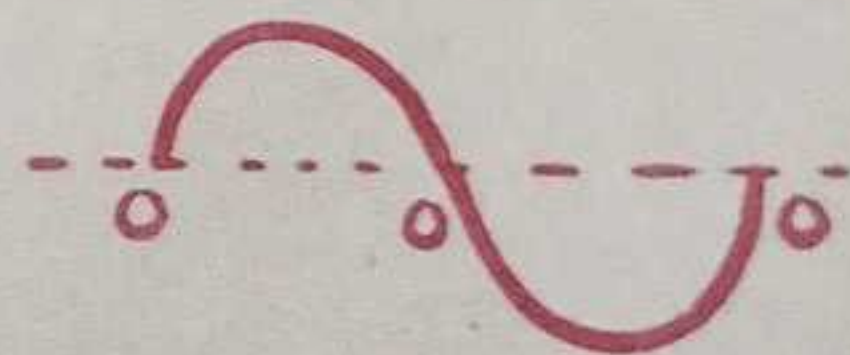
Đúng vậy, các em ạ. Những chấn động của âm thanh đã truyền qua không khí để đến tai anh em mình.

Nhưng này các em ạ. Đã là âm thanh thì phải có những tiếng trầm tiếng bổng, ví dụ các em thường nghe nói, cô ca sĩ này hát khàn khàn như vịt đực kêu, anh chàng kia nói ông ổng như chó cắn ma ấy. Thế thì tại sao lại có những hiện tượng âm thanh khác nhau như vậy. Đề giải thích câu hỏi, anh em ta hãy làm thí nghiệm sau đây.

Các em lấy một cái âm thoa có gắn ngòi bút, cái âm thoa là cái mà các nhạc sĩ thường dùng để lên dây đàn cho đúng nốt, tiếng Pháp gọi là diapason đó.

Sau khi ngòi bút của âm thoa có mực rồi các em gõ nhẹ vào âm thoa cùng lúc đó em đề sát ngòi bút vào sát vào tờ giấy trắng và từ từ kéo tờ giấy ra. Ờ kìa lạ chưa, các em sẽ thấy trên tờ giấy một đường ngoằn ngoèo đều nhau, mà các em có biết đường đó là đường gì không.

Các nhà khoa học đặt tên cho nó là những đường hình Sin. Vậy chẳng qua chấn động âm thanh là những chấn động hình sin. Mà đã nói đến hình sin thì phải nói đến chu kỳ và tần số. Hãy quan sát hình Sin biểu diễn sự chấn động của âm thanh. Khởi đầu nó ở trị số 0, lên trị số cao nhất rồi giảm xuống 0, đi xuống nữa ở trị số thấp nhất, rồi sau cùng lại trở về 0. Mỗi lần rung động đề ngòi bút vạch được một hình như vậy thì gọi là một chu kỳ. Số chu kỳ vạch được trong một giây đồng hồ gọi là tần số.

(còn tiếp)

GIỚI THIỆU VỚI CÁC EM
MỘT ĐỒ CHƠI ĐẸP NHẤT THẾ GIỚI

KALEIDOSCOPE

tức là **KÍNH VẠN HOA**

Kính vạn hoa được sáng chế tại Anh Quốc vào thế kỷ 19 bởi ông David Brewster.

Vốn là người có học, hiểu nhiều biết rộng về văn minh Hy Lạp, ông đã ghép 3 tiếng:

Kalos = đẹp

eidos = hình ảnh

scopeco = tôi nhìn

thành tiếng Kaleidoscope (tôi nhìn những hình ảnh đẹp) để đặt tên cho chiếc kính do ông tạo ra.

Quả đúng như cái tên đẹp dễ của nó, chiếc kính này là dụng cụ có thể cống hiến cho ta những hình ảnh lung lẫy muôn màu không những để cho các em chơi mà còn để cho các họa sĩ, các nhà trang trí, các thợ thêu xữ dụng để lấy hứng chọn màu sắc cũng như hình ảnh kiểu mẫu.

Kính vạn hoa gồm một ống hình trụ đáy là một miếng kính mờ bên trong có nhiều mảnh chai màu sắc khác nhau đặt giữa ba thanh kính nhỏ ghép thành khối ba góc. Hướng kính vạn hoa về phía có ánh sáng và nhìn vào trong kính qua một lỗ nhỏ ở đầu ống kính rồi xoay kính từ từ, chúng ta nhìn thấy cảnh sắc hết sức huy hoàng dần dà thay đổi: Các mảnh chai nhiều màu phản chiếu vào gương thành nhiều hình. Khi các mảnh gương bị đảo lộn do tay cầm kính xoay ống kính thì hình ảnh và màu sắc đổi khác. Các em hãy theo dõi và tự

thực hiện cho mình một chiếc kính vạn hoa để dòm chơi cho sướng con mắt.

Cách thực hiện: rất dễ. Các em hãy theo sự chỉ dẫn sau đây:

1) Tìm vật liệu cần thiết gồm:

— một ống tròn bằng các tông khá lớn (H 1)

— ba thanh kính như nhau và ngắn hơn chiều dài ống các tông độ hai phân (H 1)

— Một mặt kính tròn to bằng lòng ống các tông (đút lọt vào trong được) và trong suốt (1)

— Một mặt kính tròn to bằng miệng ống các tông (đút không lọt vào trong được) và trong suốt.

— Một mặt kính tròn cũng to bằng miệng ống các tông (cũng đút không lọt vào trong được) nhưng mờ (H 1)

— Các màu chai nhiều màu hoặc các mẫu vật liệu nhiều màu khác như đá, sứ, sành, giấy cứng màu. (H 2)

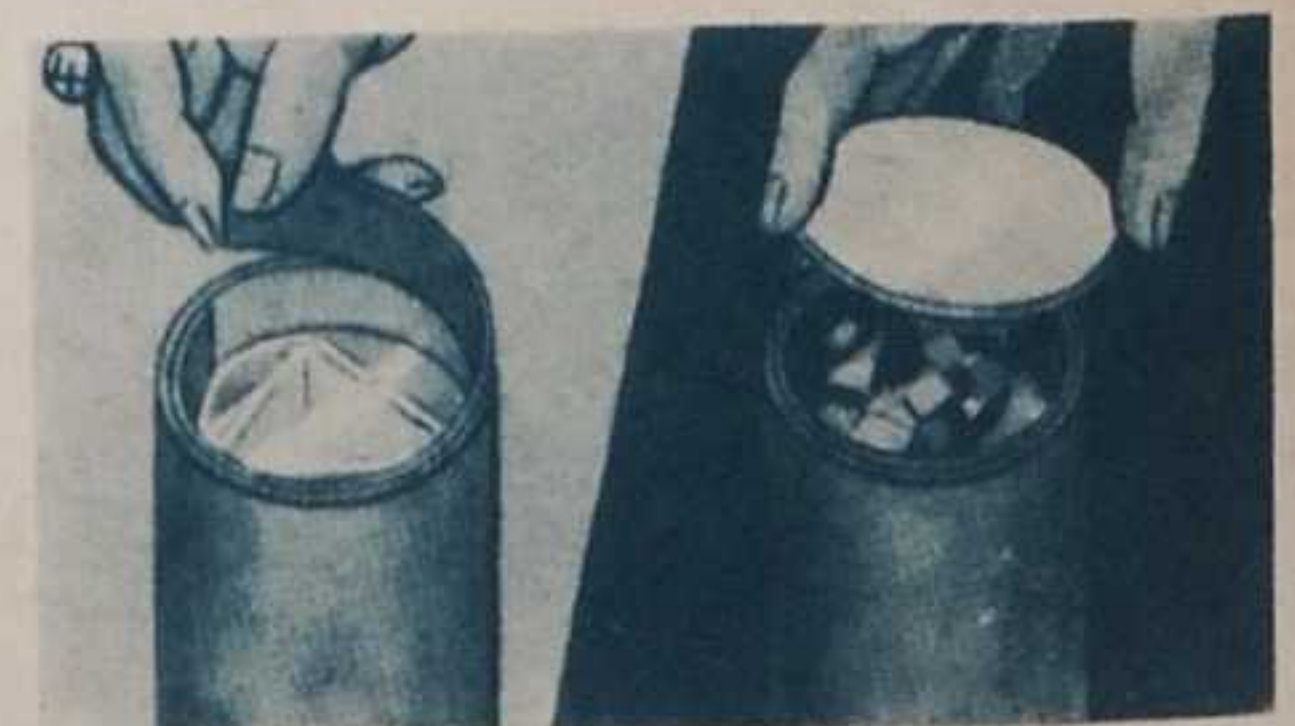
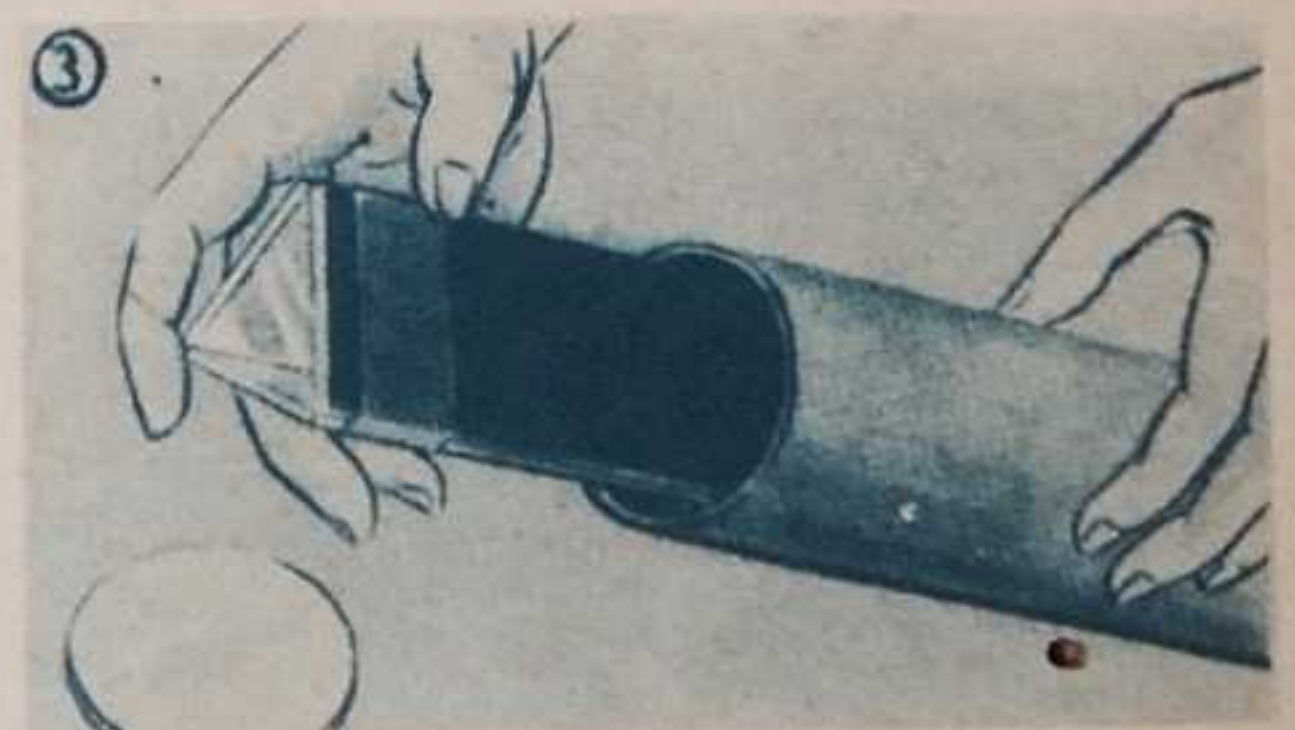
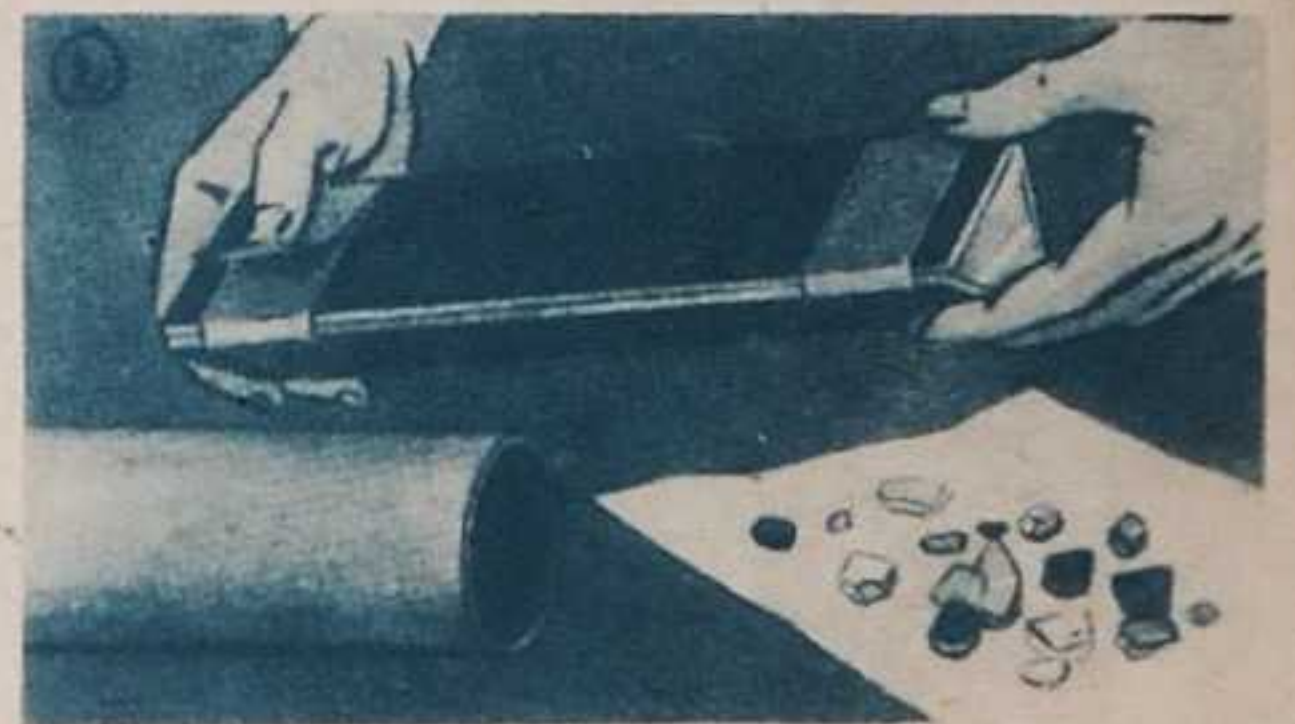
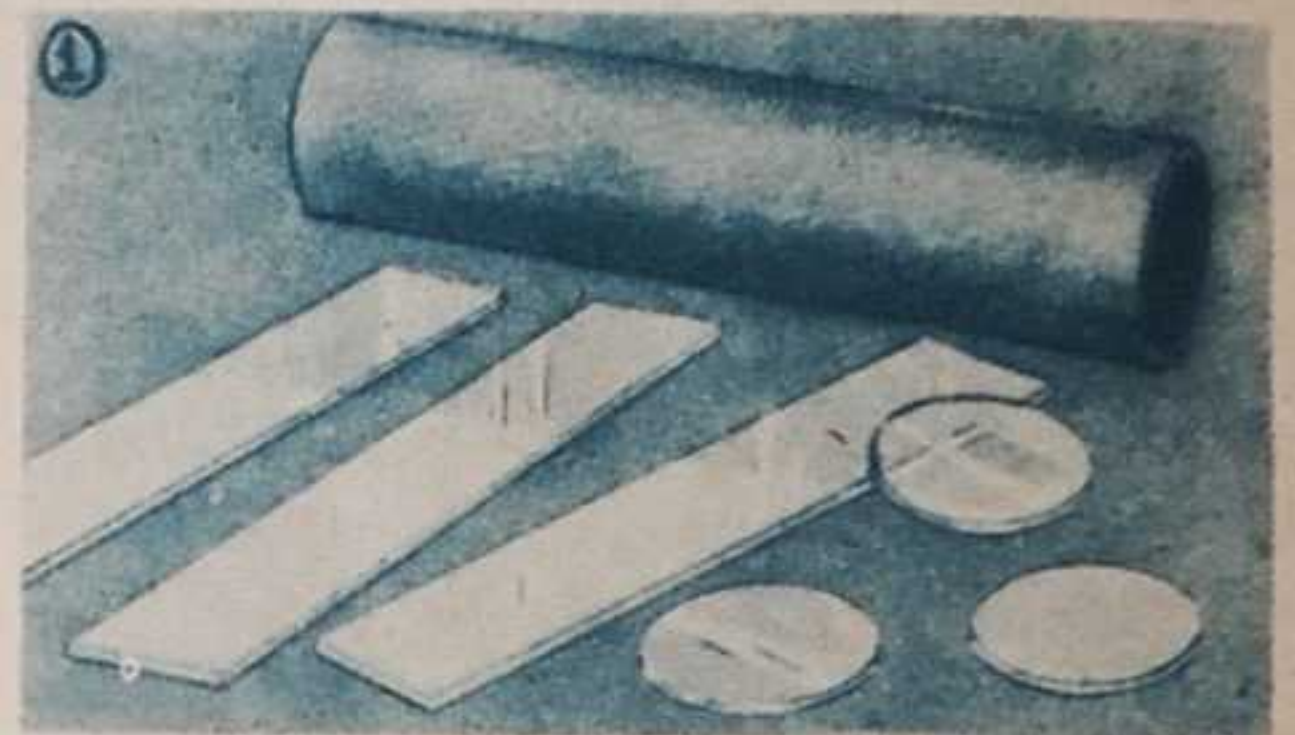
— Băng keo để dán (H 2)

2) Chế tạo bằng cách:

— Ghép ba thanh kính thành khối ba góc (H 2)

— Đút khối này vào ống các tông dựng đứng (H 3)

— Đút mặt kính nhỏ nhất vào lòng ống các tông chặn trên đầu khối ba góc (H 4)

— Bỏ các mẫu chai., lên mặt kính (H 4)

— Dùng mặt kính to mở đậy lên miệng ống (H 4)

— Dùng băng keo dán chặt lại (H 4)

— Hơi nghiêng ống các tông, cho tay lòn xuống mặt dưới giữ cho khối ba góc khối tụt ra khỏi ống các tông và lật ngược ống các tông lại.

— Dùng mặt kính to trong suốt còn lại bịt miệng ống các tông (H 5)

— Ghép thêm lên mặt kính một miếng giấy cứng có đục lỗ ở giữa (H 5)

— Dùng băng keo dán chắc lại (H 5).

Thế là xong.

Bây giờ chỉ cần đặt mắt sau lỗ nhỏ và hướng ống kính về phía có ánh sáng các em sẽ thấy hình ảnh và màu sắc tuyệt vời (H 6). Nếu quay ống kính nhẹ, các màu chai., bị xáo trộn sẽ cho các hình ảnh và màu sắc khác nhau (H 6).

Vô số các hình cầu xứng qua tâm kính vạn hoa (H 6 có được là do sự phản chiếu ánh sáng màu của các mẫu chai., lên ba tấm gương nhỏ được ghép thành khối trụ ba góc.

Mỗi một mẫu chai cho một hình trong mỗi gương. Các hình

(H 6)

này lại cho các hình trong mỗi gương khác.

Số hình tăng lên khi các góc do các tấm gương hợp thành nhỏ dần.

Nếu góc 120° thì có $\frac{360}{120} = 3$ hình ảnh.

Nếu góc 90° thì có $\frac{360}{90} = 4$ hình ảnh.

Tuy nhiên vì có 2 hình lồng nhau nên thật ra chỉ còn $\frac{360}{90} - 1 = 4 - 1 = 3$ hình ảnh.

Do đó khi góc gương của kính vạn hoa là 60° thì hình ảnh là $\frac{360}{60} - 1 = 5$

Tính luôn cả mẫu chai thì có tất cả 6 hình đối chiếu qua tâm (do 1 mẫu chai mà có) (H 6).

MỖI NỬA THÁNG, TÌM ĐỌC:

NGÀN THÔNG

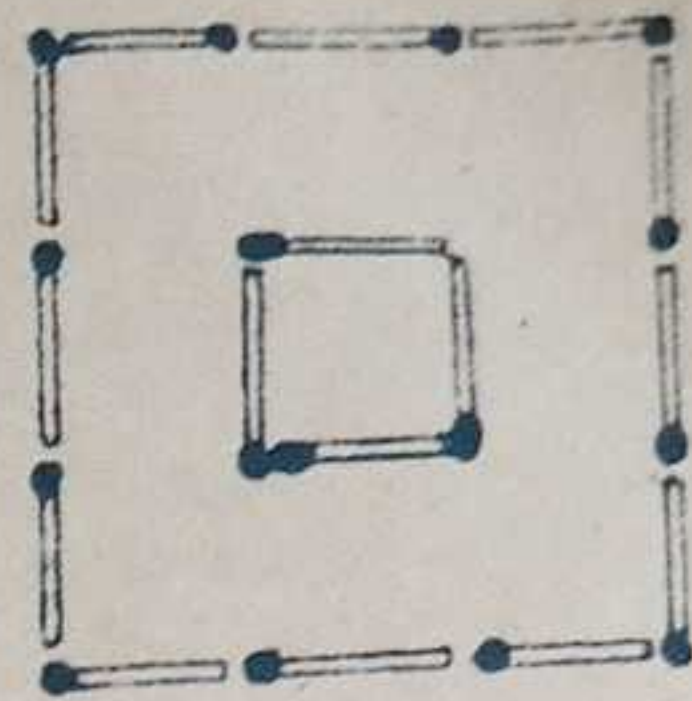
BÁN NGUYỆT SAN CỦA TUỔI HỌC TRÒ VIỆT NAM

Trần ngập bài vở viết về quê hương, gia đình, học đường, bằng hữu, trong một bầu không khí vui, nhộn nhịp tràn đầy yêu thương của Tuổi Học Trò hồn nhiên và trong sáng.

Nhóm văn nghệ sĩ quen thuộc của tuổi trẻ phụ trách tòa soạn:

QUYÊN DI, TRINH CHÍ, THÁI BẮC, ĐÌNH BẢNG, NHUỆ HƯƠNG, THẠCH THỦ, HOÀI MỸ, VIVI, THÚY VŨ

TRẢ LỜI ĐỐ VUI

Bán xoài

Giá riêng từng trái xoài là: loại lớn $33\frac{1}{3}$ một trái, loại nhỏ $20\frac{2}{3}$ một trái, vậy giá trung bình mỗi trái là:

$$\frac{33\frac{1}{3} + 20}{2} = 26\frac{2}{3}$$

chứ không phải là $25\frac{1}{2}$ như đứa con đã bán.

Nếu đứa con đã bán 60 trái xoài còn lại theo giá trung bình $26\frac{2}{3}$ một trái, nó đã thu được đúng số tiền:

$$26\frac{2}{3} \times 60 = 1.600$$

Đứa con đã bán hơi rẻ và số 100đ người khách mua đã được lợi.

Tốc độ trung bình

Ta đừng vội trả lời tốc độ trung bình là:

$$\frac{10 + 20}{2} = 15 \text{ km/giờ}$$

Trả lời như vậy là sai, vì cùng khoảng đường nhất định đó thời giờ về ngắn hơn thời giờ đi.

Đối với 1km, thời giờ cả đi lẫn về mất:

$$\frac{\frac{1}{10} + \frac{1}{20}}{2} = \frac{3}{40} \text{ giờ}$$

Vậy tốc độ trung bình là:

$$\frac{40}{3} = 13,33 \text{ km.}$$

Trả lời nhận xét:

- 1) Chiếc hộp ở ngàn từ trên cùng cao hơn.
- 2) Tay áo người đàn bà ngắn hơn.
- 3) Giá gần đèn khác trước.
- 4) Chân cậu bé đeo kính khép lại hơn.
- 5) Chồng vợ trên cùng cao hơn trước.

BÁC SĨ KIM

(tiếp và hết)

—Ồ thưa ông. Nền lắm. Có cái búa trong kia. Còn ông, ông xư dụng thanh sắt cời than!

—Già có nghĩ rằng chúng ta có thể sắp lao mình vào vòng hiểm nguy không?

—Có thể. Quả vậy!

—Tốt lắm. Vậy chúng ta hãy thành thực. Minh đều nghĩ nhiều hơn nói. Trong thâm tâm... Lúc già gặp hân già nhận ra chữ.

—Chắc đứt rồi! Khi thấy hân như một con khỉ nhảy giữa các hoá chất và lúi vào phòng riêng của bác sĩ tôi phát ớn xương sống. Tôi biết đó chẳng phải bằng chứng vì tôi cũng có đọc sách vở. Nhưng mỗi người có cảm quan. Tôi thề với ông rằng hân chính là Ích.

—Ừ, tôi cũng sợ sẽ như vậy. Kim đã bị giết! và kẻ sát nhân, vì lý do nào đó có trời mới biết, còn lớn vồn trong phòng nạn nhân. Nào! chúng ta hãy phục thù.

Bấy giờ trời tối như mực. Gió máy làm ngọn nến lập loè theo bước chân đi đi lại lại của họ. Họ ngồi xuống lặng lẽ chờ đợi. Khắp Luân đôn thỉnh thoảng với âm điệu vắng vút vì vụ kỳ bí. Kể cận họ sự tĩnh mịch bị gây quăng bởi tiếng chá nhỏ giọt đều đặn qua lại trên mặt sàn trong phòng riêng của bác sĩ.

Bồ già thì thầm:

—Hân đi như thế suốt ngày và hầu như suốt đêm. Chỉ khi có mẫu được phẩm mới đem về hân ngưng lại ít lâu.Ồ! chỉ có loại lương tri tồi bại mới để kẻ sát nhân như vậy được nghỉ yên. Ông nhĩ! Mỗi bước chân như tỏa ra sự điên rồ. Ông ráng chút nữa! xích gần thêm, cố nghe thử và cho tôi biết xem có phải là bước chân chủ tôi không?

—Không còn gì khác nữa sao?

—Một lần... Một lần tôi nghe hân khóc!

—Khóc? thế nào?

—Khóc như một người đàn bà hay một cô hồn. Tôi bỏ đi. Tim đập mạnh. Chính tôi cũng khóc theo.

—Đủ rồi! chúng ta bắt đầu!
Ông lớn tiếng tiếp theo!

—Kim, tôi yêu cầu được gặp anh. Tôi cảnh giác anh rằng chúng tôi rất nghi ngờ và nhất định phải gặp anh không bằng cách này thì bằng cách khác. Nếu ông không bằng lòng bắt buộc chúng tôi phải dùng vũ lực.

—Vì chưa xin thương cho!

Trên bàn, một phong thư lớn do chính tay Bác sĩ viết nằm nổi bật giữa những xấp giấy ngăn nắp. Phong thư gửi luật sư Sơn. Thư thứ nhất là một tờ di chúc làm luật sư rất đổi kinh ngạc bởi thay vì đề tên Ích lại đề ngay tên của luật sư.

—A! Đó không phải tiếng Kim. Chính là giọng nói của Ích. Bồ già! Phá cửa!

Chiếc búa vung lên. Cú giáng làm suy chuyển căn nhà và chiếc cửa cầm lai đổ dội lại rung rinh. Trong phòng phát ra tiếng kêu rít buồn thảm như tiếng kêu của loài vật trong cơn hoảng hốt. Bồ già tiếp tục... Rồi ổ khóa gãy vang như sấm và cánh cửa đổ trên mặt thảm trong phòng. Ngay chính giữa phòng, luật sư và bồ già thấy thi thể một người co rúm hây còn đang vụng vẹo. Họ nhón gót tới gần lật ngửa mặt lên quan sát. Đứng lá Ích! Bộ đồ hân mặc quá rộng. Hân chết rồi! Một mùi hạnh nhân nồng nặc tỏa ra khắp nơi.

— Đủ rồi ! chúng ta bắt đầu !

Ông lớn tiếng tiếp theo !

— Kim, tôi yêu cầu được gặp anh. Tôi cảnh giác anh rằng chúng tôi rất nghi ngờ và nhất định phải gặp anh không bằng cách này thì bằng cách khác. Nếu ông không bằng lòng bắt buộc chúng tôi phải dùng vũ lực.

— Vì chúa xin thương cho !

—A ! Đó không phải tiếng Kim. Chính là giọng nói của Ích. Bô già ! Phá cửa !

Chiếc búa vung lên. Cú giáng làm suy chuyển căn nhà và chiếc cửa cầm lai đổ dội lại rung rinh. Trong phòng phát ra tiếng kêu rít buồn thảm như tiếng kêu của loài vật trong cơn hoảng hốt. Bô già tiếp tục... Rồi ô khóa gẫy vang như sấm và cánh cửa đổ trên mặt thảm trong phòng. Ngay chính giữa phòng, luật sư và bô già thấy thì thềm một người co rúm hầy còn đang vận vẹo. Họ nhón gót tới gần lật ngửa mặt lên quan sát. Đứng là Ích ! Bộ đồ hần mặc quá rộng. Hần chết rồi ! Một mùi hạnh nhân nồng nặc tỏa ra khắp nơi.

Trên bàn, một phong thư lớn do chính tay Bác sĩ viết nằm nổi bật giữa những xấp giấy ngăn nắp. Phong thư gửi luật sư Sơn. Thư thứ nhất là một tờ di chúc làm luật sư rất đổi kinh ngạc bởi thay vì đề tên Ích lại đề ngay tên của luật sư.

Luật sư mở ra đọc :

Sơn thân,

Khi bức thư này tới tay anh tôi đã biến mất rồi. Biến mất thế nào thì khó mà tiên đoán được ! Có điều, linh tính và hoàn cảnh hiện tại như báo trước cho tôi biết việc đó chắc chắn sắp xảy ra. Hãy đọc bài tường thuật Lan đã gửi cho anh. Sau đó nếu muốn biết thêm thì hãy đọc bài thú tội của tôi. Người bạn khốn khổ và bất hạnh của anh.

KIM

Lời thú tội của Bác sĩ Kim

— Tốt hơn chúng ta đừng đề cập đến bức thư này. Dù chủ Bô già đào tẩu hay đã chết thì ít ra chúng ta cũng phải bảo vệ danh dự ông ta. Bây giờ là 10 giờ, tôi phải về nhà đợi có nơi yên tĩnh mà đọc các tài liệu này. Tôi sẽ trở lại lúc nửa đêm và khi đó chúng ta có thể báo cho cảnh sát. Đám gia nhân đầy tớ vẫn tụ tập bên lò sưởi trong phòng khách khi luật sư Sơn thất thểu trở về văn phòng làm việc của ông để đọc hai bài tường thuật.

Trước hết ông mở bức thư còn niêm phong mà ông đã nhận được sau cái chết của Bác sĩ Lan. Bạn ông (Bác sĩ Lan) đã kể nhiều chuyện lạ lùng liên quan tới Bác sĩ Kim. Mấy tuần sau khi cụ Đặng cao Dung bị giết, Bác sĩ Lan nhận được một bức thư do Bác sĩ Kim gửi lại khẩn cầu Bác sĩ Lan lập tức tới nhà Bác sĩ Kim. Bô già sẽ đón Bác sĩ và dẫn vào phòng chủ. Ở đó Bác sĩ có thể tìm thấy trong tủ kiếng một ngăn chứa nhiều muối và một chai chất lỏng. Bác sĩ sẽ lấy những thứ đó về nhà để sửa soạn tiếp đón một dạ khách lúc nửa đêm.

Đêm đó lúc đồng hồ điểm 12 giờ có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Bác sĩ Lan ra mở cửa và bắt gặp một người có thân hình nhỏ nhắn, nét mặt khủng hoảng đầy vẻ yếu đau, đang thu hình bên dãy cột. Người khách có vẻ bồn chồn nóng nẩy. Ông ta hấp tấp hỏi xem Bác sĩ Lan đã giúp mình chưa. Bác sĩ phải trấn an ông ta rồi đưa vào phòng nghiên cứu và trao muối cùng chai chất lỏng mà Bác sĩ đã lấy ở phòng riêng của Bác sĩ Kim cho ông ta.

Lập tức ông ta chế muối vào chất lỏng. Sau khi cảnh giác Bác sĩ Lan về cảnh rừng rợn mà Bác sĩ Lan sẽ phải chứng kiến, ông ta đưa chai lên môi uống luôn một hơi. Ông ta bỗng quay cuồng

vặn vẹo, chồm vắt ngang trên bàn; miệng thở hồn hên; mắt trợn trừng. Rồi đột nhiên ông ta thoát xác ra Bác Sĩ Kim xanh xao run rẩy như một người vừa qua cơn bệnh hiểm nghèo.

Bức thư còn kể nhiều về những chuyện kinh hoàng sau đó.

Bức thư thứ hai là bản tự thú của Bác sĩ Kim :

Tôi sinh ra nhờ phúc ấm gia đình mà có được mọi điều hứa hẹn và bảo đảm cho một tương lai sáng lạng.

Khi tới tuổi suy nghĩ tôi khám phá ra rằng tôi đã sống với hai bộ mặt khác nhau mà bộ mặt nào cũng có thật ! Tôi không còn là tôi nữa khi tôi hoàn toàn hồ thẹn hơn là khi tôi cố gắng trau giồi kiến thức hoặc tìm lãng quên phiền muộn khổ đau.

Càng ngày tôi càng tin rằng con người tuy «một mà hai».

Tôi đã tìm ra nhiều hóa chất có năng lực làm chúng ta thoát xác hiện tại. Tuy nhiên tôi thấy không cần thiết phải đi sâu vào chi tiết khoa học trong bài thư này. Nói tắt một điều là tôi đã thành công trong việc chế biến một thứ thuốc có công hiệu là tước đoạt quyền siêu thượng của lương tri và do vậy thay đổi được hình dạng của tôi để tôi có thể mặc lấy một thân hình mới bị chi phối và ngự trị bởi các tính yếu bên trong tôi.

Trong những giây phút đổi hình, đổi dạng này phần đức hạnh của tôi như bị tẽ liệt, và phần ác chương đột nhiên thức tỉnh. Vì thế tôi đã có hai cá tính nằm trong hai diện mạo: một hoàn toàn ác độc dưới tên Ích, và một hoàn toàn bản thiện dưới tên Kim. Tôi đã cố gắng làm con người thứ hai của tôi trở nên quen thuộc với mọi người. Tôi viết chúc thư để gia tài lại cho tên Ích. Như vậy nếu sau này có gì bất trắc xảy ra thì tôi cũng chẳng mất mát cái gì. Sự bất trắc quả nhiên đã tới. Một thời gian sau liều thuốc đã trở nên quen thuộc, và một đêm kia, khi đi ngủ trong hình hài Bác Sĩ Kim, lúc tỉnh dậy, tôi hốt hoảng thấy mình đã biến ra thành tên Ích. Vì những lý do đó mà tôi phải tăng liều thuốc trở lại hình hài Bác Sĩ Kim lên gấp đôi, rồi gấp ba nữa. Nhưng hậu quả của trò chơi này thật khó lường. Một buổi sáng đang ngồi thư thái ngoài công viên, ngào ngạt hương thơm trong gió vì vụ thời, tôi lại cảm thấy cảm giác khó chịu, rồi bàn tay nổi đầy lông lá, quần áo trở nên rộng thùng thình, tên Ích lại hiện nguyên hình và tôi biết rằng tôi đã bị giam vào địa ngục khủng khiếp do chính tôi đã tạo ra. Các liều thuốc đối với tôi bây giờ không còn hiệu nghiệm nữa, và tôi đã lùng kiếm khắp Luân Đôn để tìm những dược liệu nguyên chất nhưng mọi chỗ đều đã hết. Trong những giây phút ngắn ngủi còn ở trong hình hài Bác Sĩ Kim, tôi đã viết bản tự thú này. Số phận đau đớn đã giam hãm hai con người vào một nơi chốn chỉ

trong vài phút nữa, con người bị ôi của Ích lại hiện nguyên hình. Nó sẽ ra sao? Sẽ chết trên đoạn đầu đài của công lý hay sớm can đảm tự giải thoát lấy vào giây phút cuối. Nhưng đối với tôi, Bác Sĩ Kim, thì tôi đã coi như cuộc đời đáng thương của tôi đã chấm dứt kể từ giây phút viết bản tự thú rồi.

KIM

HẾT

Tại sao hoa cụp cánh lúc về đêm.

Ngày và đêm tiết trời rất khác nhau. Ban đêm trời thường lạnh hơn ban ngày.

Phần nhiều các loài hoa thông thường mà chúng ta thấy khắp nơi đều cụp cánh khi chiều xuống ngõ hầu tránh sự lạnh lẽo lúc đêm về.

Tuy nhiên, nếu có loài chim thức tìm mỗi ban đêm thì cũng có một ít giống hoa chỉ nở về đêm vì không chịu nổi sức nóng mặt trời ban ngày như là giống huỳnh hoa.

Cớ sao gà mái ngủ trên thang không té.

Loài chim thường ngủ trên cây có khả năng giữ thăng bằng rất bền nhậy.

Sự cấu kết giữa bắp thịt, não và cơ quan giữ thăng bằng trong

tai ở loài chim rất chặt chẽ và tinh tế khiến cho chúng dù đứng ngủ trên cây mà vẫn giữ được thăng bằng một cách phản xạ (tự động) Nhờ thế chim khỏi bị té ngoẹo cổ, gãy xương....

Gà mái tuy bay dở nhưng cũng thuộc loại chim và có khả năng giữ thăng bằng tương tự.

Tại sao chim thường làm tổ trên cao?

Chim lợi dụng các điều kiện thiên nhiên và các công trình xây cất của con người để làm tổ nơi nào thuận tiện nhất. Chim có thể làm tổ trong các kẽ hay lỗ hổng ở vách đá cheo leo, trong các hốc cây cổ thụ, giữa các tàu lá rậm rạp, giữa đám lau sậy ở đầm lầy trên mái nhà, tháp chuông hay nóc chùa.....

Khi điều kiện cho phép chim thường làm tổ rất cao để che chở các chim con khỏi nanh vuốt những giống ăn thịt như chú mèohoặc khỏi bàn tay đầy mực của các em Thiếu nhi.

TẠI SÀO ? ? ?

Thế nào là « như
« chó với mèo »

Khi anh chị em thường cãi cộ nhau, không biết nhường nhịn đùm bọc nhau thì cha mẹ rất buồn và thường rầy la « bay ở với nhau như chó với mèo »

Đó là bởi vì chó và mèo là hai giống vật rất ghét nhau dù được nuôi chung trong một nhà. Gặp nhau đâu là anh chó xù lông, chìa nanh gầm gừ, chị mèo cũng dáo dẻ không kém. Chị tuy nhỏ hơn anh chó nhiều nhưng chị luôn luôn sẵn sàng xuống tấn, gồng lưng vờn móng về phía anh chó để ăn miếng trả miếng. Xấu lắm phải không các em.

Chim làm tổ thế nào.

Chim làm tổ bằng cách đan các cọng cỏ lại với nhau một cách khéo léo.

Chiếc tổ, mà nó làm được, gồm rất nhiều cọng cỏ vậy mà mỗi lần nó chỉ chuyên chở được một vài cọng mà thôi.

Chim chỉ sử dụng chiếc mỏ nhỏ bé của nó để chuyên chở cọng cỏ và bện tổ.

Đó chính là tấm gương sáng lạn của lòng kiên nhẫn.

Sức dù nhỏ nhưng nếu kiên nhẫn trì chí thì việc lớn sẽ thành.

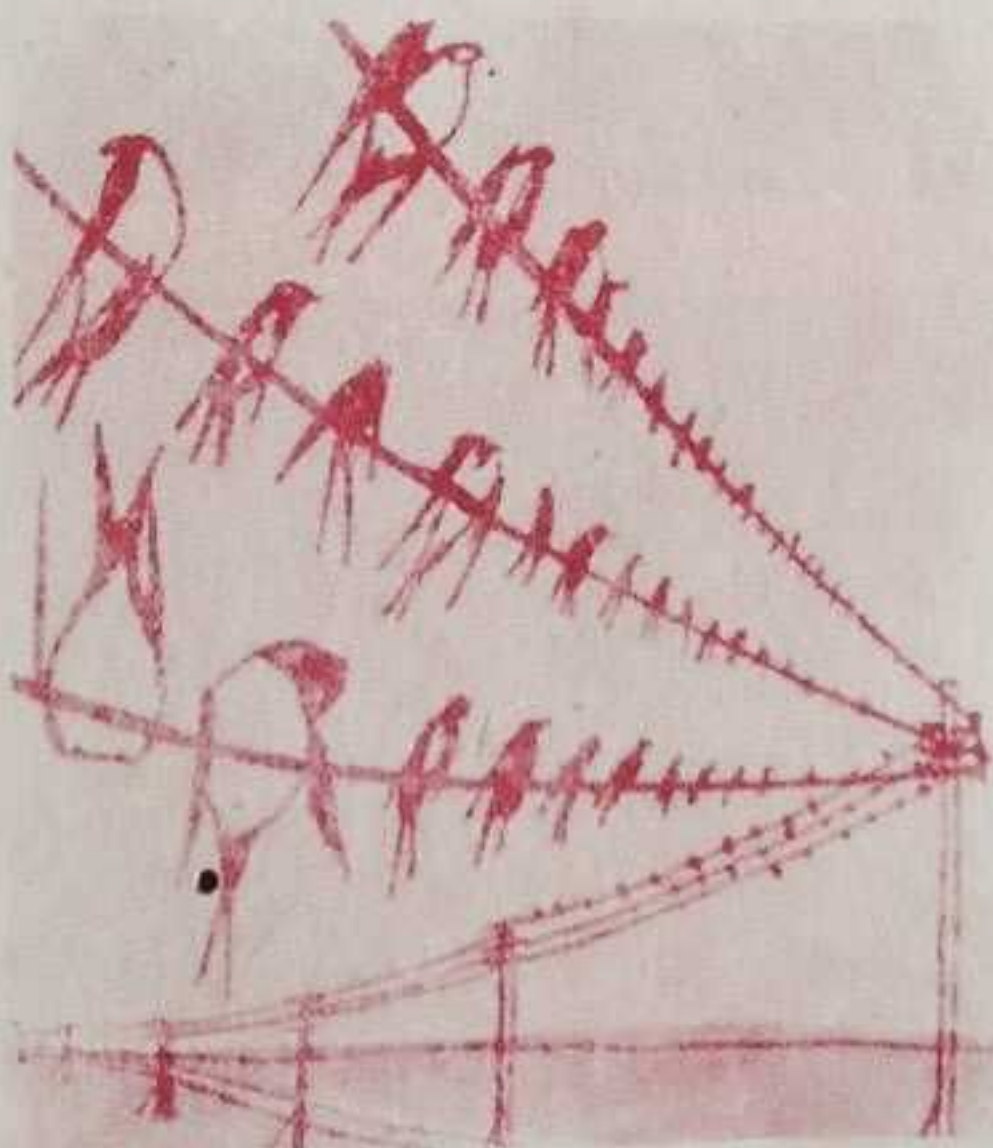
Học nay không thuộc mai, mốt, kia....sẽ thuộc. chúng ta há thua loài chim bé nhỏ sao !?

Tại sao biển có sóng

Bình thường, khi trời yên, không có gió mặt biển chỉ gợn những làn sóng lăn tăn. Khi gió thổi, mặt nước lay động tạo nên những đợt sóng to nhỏ tùy theo sức mạnh và tốc độ của gió. Khi trời giông bão, biển động mạnh gây nên những lượn sóng to, có khi cao hàng trăm thước; gây thiệt hại khốc liệt cho các thành phố, làng mạc ven bờ biển như trận sóng thần ở Hô-lân gần đây. Ngoài ra, sự dâng nước lên và rút nước xuống của thủy triều cũng gây nên sóng.

Tại sao chim én đậu dài trên dây điện ?

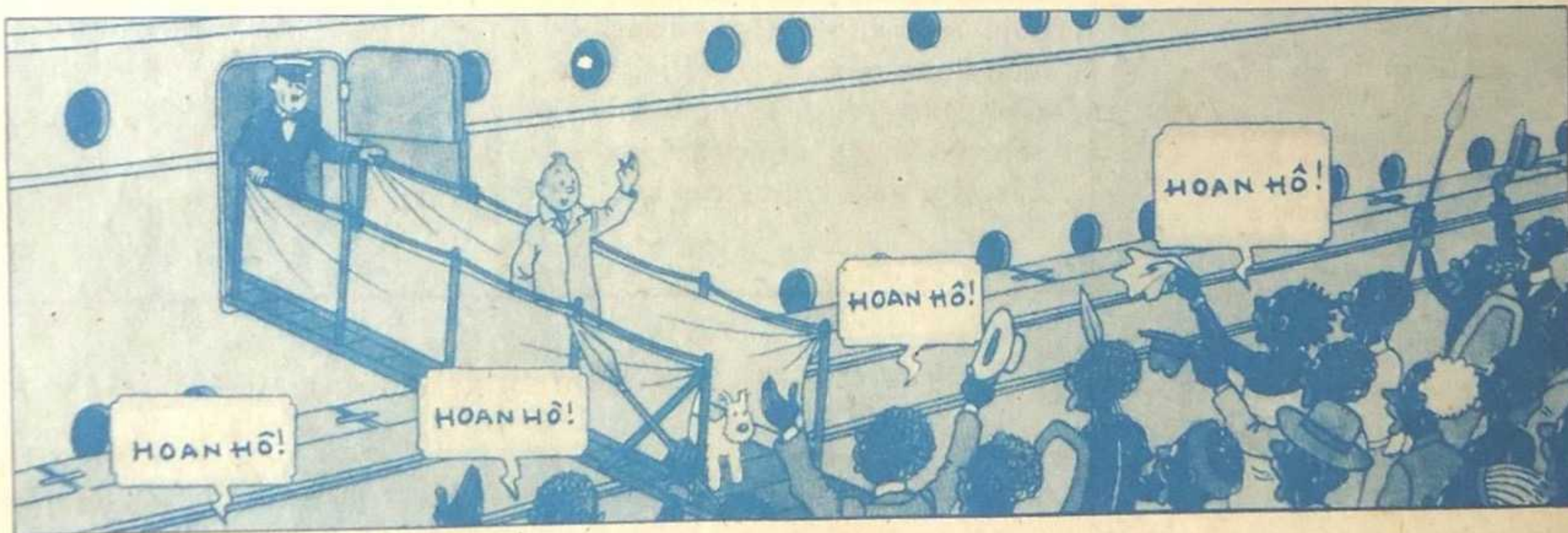
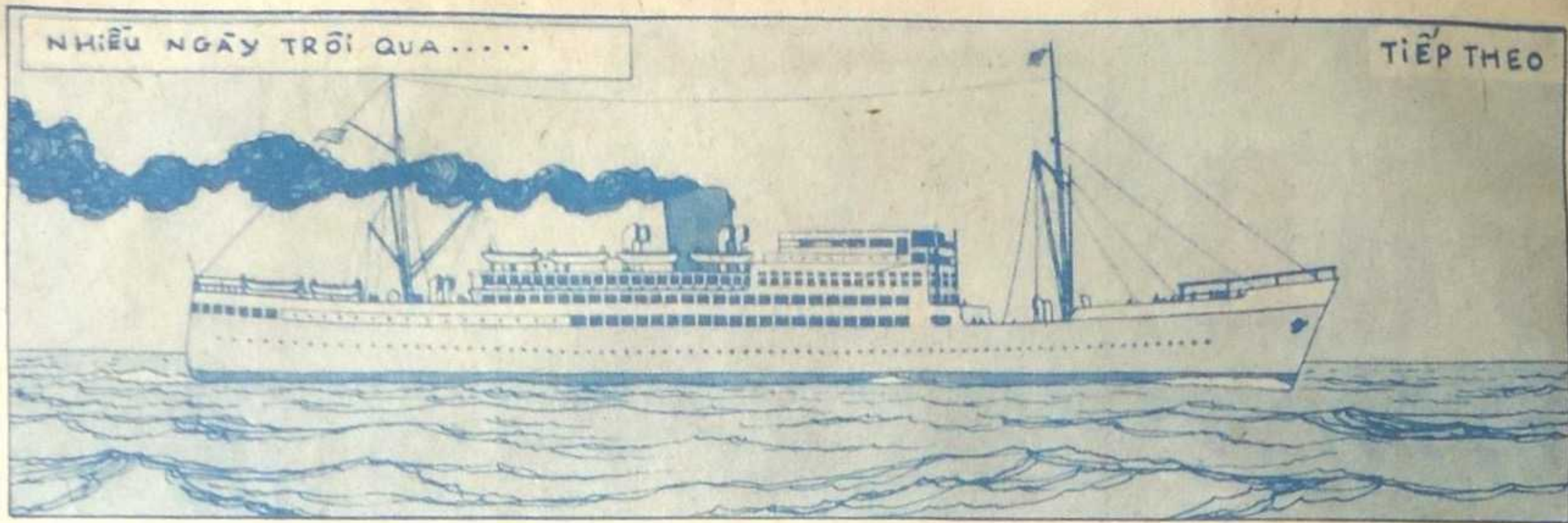

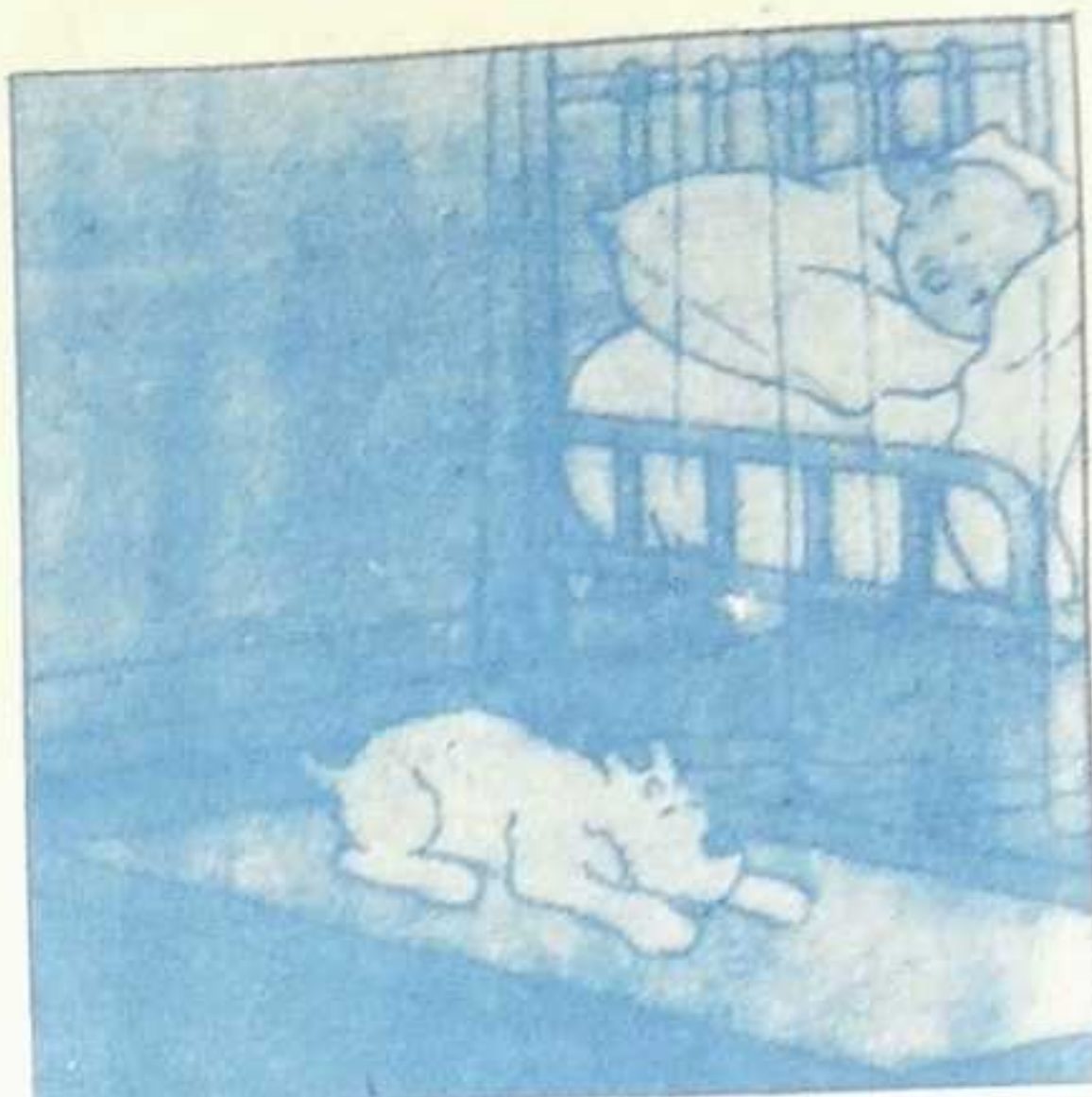
Chim én là loài chim di trú thích hợp với những vùng có khí hậu ôn hòa.

Vào những ngày cuối thu, chim én tụ họp lại để sửa soạn làm một cuộc hành trình xa xôi về những nơi có khí hậu ấm áp.

Chúng thường họp lại thành đàn hàng nghìn con. Dây điện là chỗ hẹn hò lý tưởng và ưng ý nhất của loài chim én để tổ chức những chuyến đi vĩ đại.

Lẽ độ chỉ chứng tỏ một điều độc nhất, rằng đó là người
có giáo dục

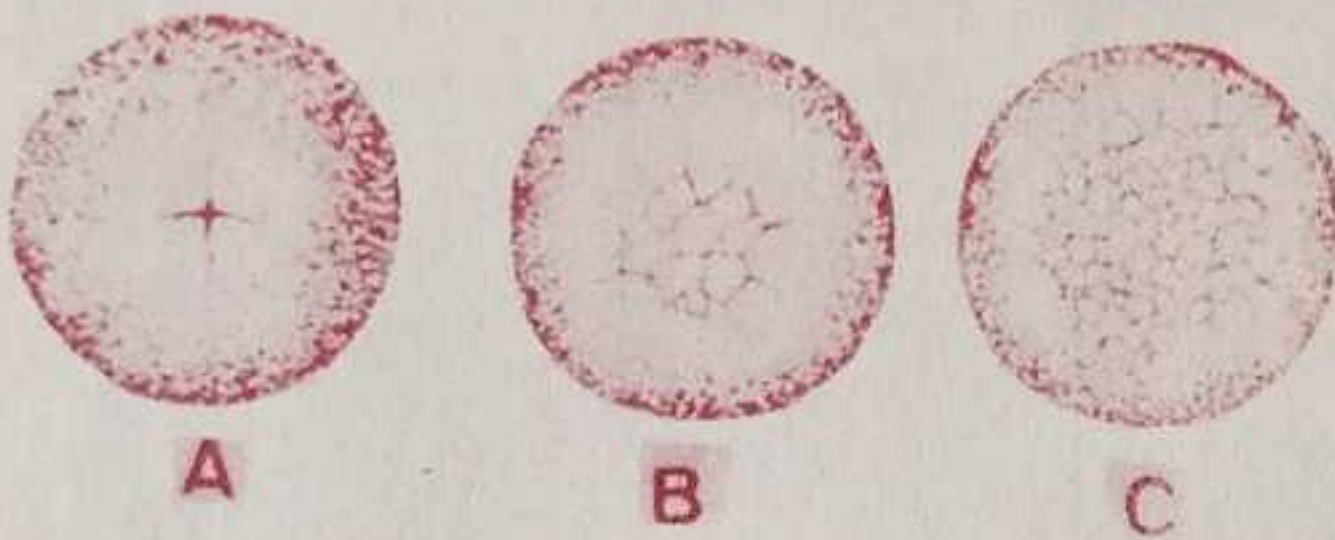

trứng gà nở như thế nào?

Thanh Thanh

Khi ấp gà mái đã truyền nhiệt qua trứng (với nhiệt độ từ 38° đến 40°). Do đó cái cở mới có thể phát triển. Gà mái bỏ ổ một lần hoặc 2 lần để đi kiếm ăn. Với bản năng, khi trở về ổ, gà mái dùng cái mỏ để trở trứng tránh cho các cở dính vào vỏ trứng và tránh sự tượng hình xấu của gà con.

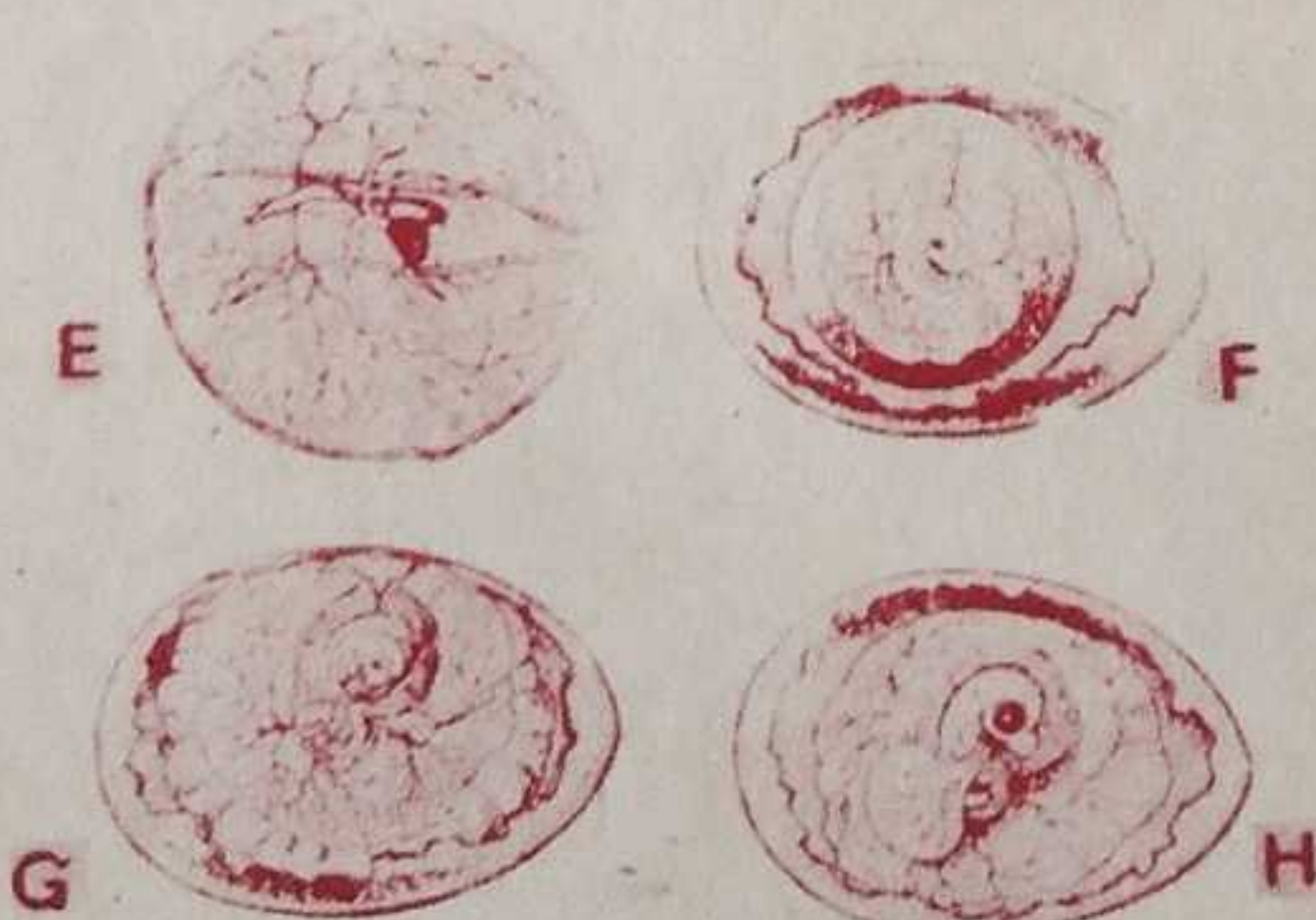
Sau đây là giai đoạn tượng hình một con gà con trong trứng trứng gà phải ấp 21 ngày mới nở.

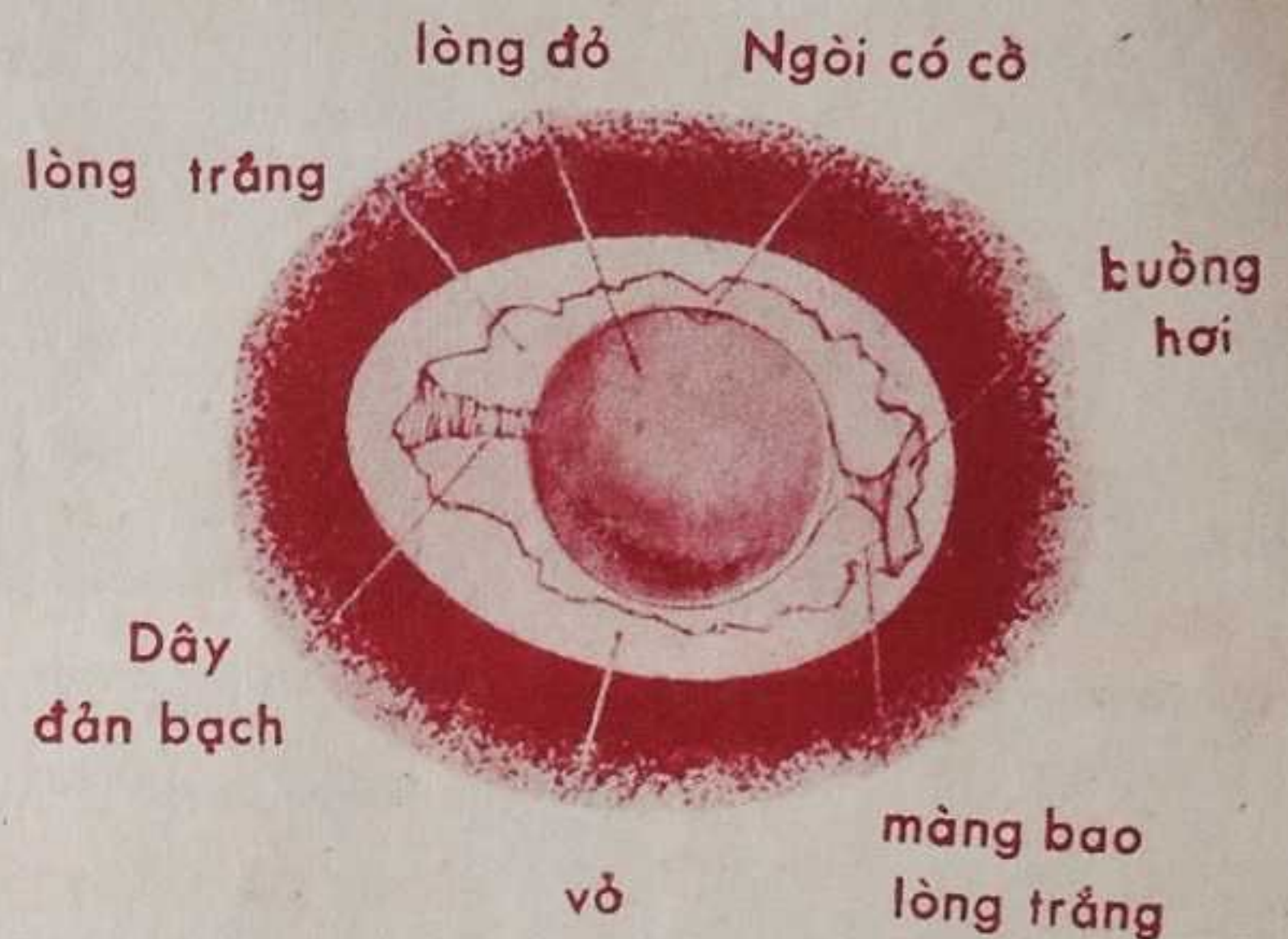
Sau khi ấp vài giờ đầu, chỉ có cái cở bắt đầu nứt ra để thành hai bào thai. Các phần còn lại của trứng sẽ là chất nuôi dưỡng. Trước nhất, cái cở bị đứt một lần ngang, bị đứt một lần thẳng góc với lần ngang, sau đó mới có những lần đứt khác kế tiếp nhưng không đồng đều. (xem hình A,B,C). Hình C là cái cở đã phát triển hoàn toàn.

Hình D là trứng đã ấp được 2 ngày.

Qua ngày thứ 3, các mạch máu thành hình (hình E), Hình F là ngày thứ 4, G ngày thứ 5, H ngày thứ 6.

Hình I là

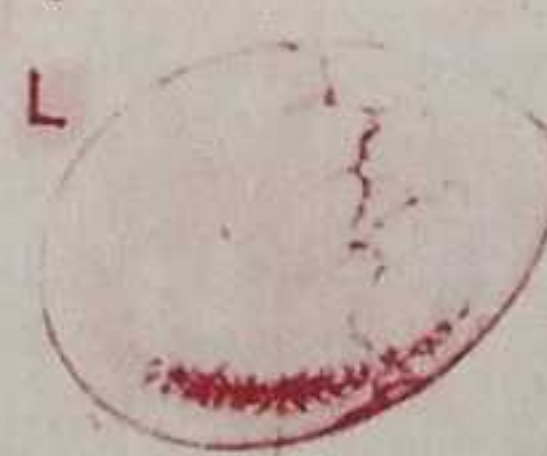
ngày thứ 9 với cái thai (số 1), cái rốn (số 2), cái thai bào mạc (3) cái mề (4).

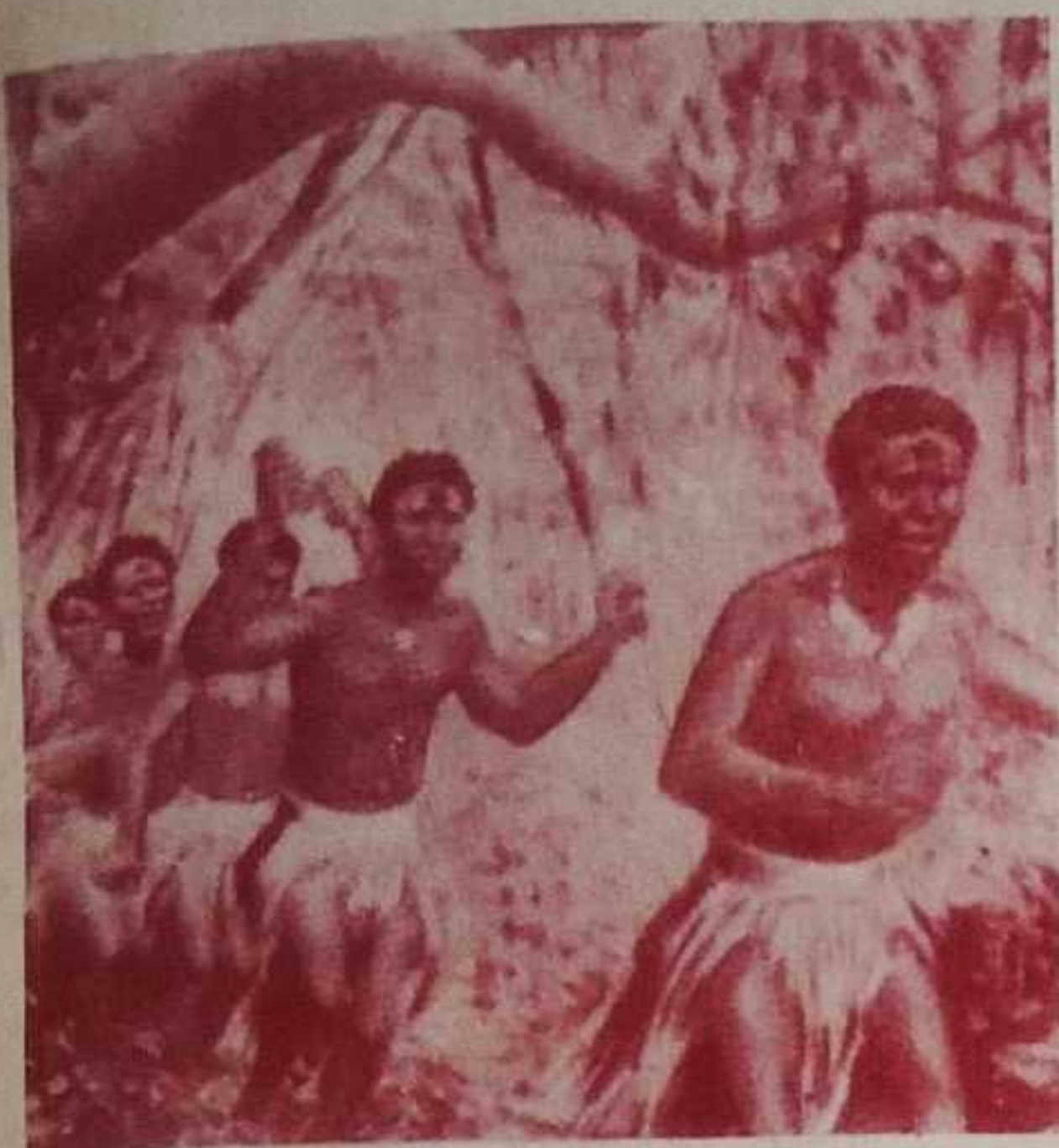
Hình J là ngày 14, bào thai chiếm hết thể tích của trứng

Hình K là ngày 19

Hình L là ngày 21 : gà con trong trứng cần 4 giờ để mổ bẻ cái vỏ và 3 phút sau gà ra khỏi trứng (hình M).

TIẾNG HÚ

TRÊN ĐỈNH NON

CHÀ - HỐC

• VŨ HẠNH •

(Tiếp theo)

— Hỡi dân Nước Ràng! Đêm nay các người có thể ngủ yên trong các nhà sàn. Ta đã khấn cầu ma quỷ đừng kêu gào nữa. Để mua sự yên ổn đó, dân làng của ta cứ mỗi ba ngày sẽ xin cúng một con trâu để cho quỷ nguội cơn đói. Hãy nghe theo lời ta bảo, đem trâu mà thế mạng người.

Ông Bu Then hỏi:

— Trâu ăn hết rồi, lấy gì để nuôi quỷ dữ nữa?

Sa Keo quay nhìn ông già, cười gằn:

— Hết trâu, còn có heo đấy.

— Hết heo rồi sẽ làm sao?

— Sa keo sẽ bảo quỷ dữ tìm ăn nơi khác. Ở khắp núi rừng còn có nhiều buôn săn lăm con mồi.

Ông chúa làng vẫn ôn tồn:

— Một lúc nào đó, không nơi nào có trâu heo, lấy gì để nuôi quỷ dữ?

Sa Keo quát mắt:

— Chúng ta sẽ nộp thịt người!

Ông Bu Then đáp lớn:

— Không, không thể nộp thịt con người cho loài ma quỷ!

Sa Keo gầm gừ:

— Ma quỷ mạnh lắm, không

sao chống lại được đâu, đừng có nói liều.

Ông Bu Then đáp:

— Không thể đương đầu với nó, chúng ta rời bỏ nơi đây mà đi. Chúng ta làm lại nương rẫy, dựng lại cửa nhà.

Sa Keo sặc sụa cười lớn, rồi lão lấp bắp nói như líu lưỡi:

— Đi đâu cũng không thoát khỏi ma quỷ... Ở trong hơi gió, ở trên đầu non, ở dưới ngọn suối đều có ma quỷ chờ các người đó. Các người không có... bùa phép... không... chống... ma quỷ được đâu... Chỉ có... Sa... Keo... mới cứu nguy được... dân... làng Chỉ có... Sa... Keo... Sa... Keo...

Lão gục đầu xuống, lão đảo ngã khuyu ở trên nền đất, ẩm ở những tiếng lạ lùng khó hiểu, miệng trào chất rượu hơi nồng.

Đống lửa đã tàn. Ông Bu Then gọi hai người trai lực lưỡng khiên lão về nhà. Khi mọi người lần lượt ai về nhà nấy, ông thấy Xu Bàn vẫn còn ngồi yên bên lửa. Ông bước lại gần, đặt cái bàn tay xương xẩu gầy gò lên vai khỏe mạnh của người trai trẻ:

— Ngồi làm gì đấy, Xu Bàn?

Xu Bàn ngược lên trêu mếu nhìn ông chúa làng:

— Nghĩ về con quỷ, ông Bu

Then à. Ngày mai sẽ bắt trâu của ai đây?

— Hãy đi từ nhà đầu buôn cho đến cuối buôn. Đi hết dãy nhà bên mặt trời lên rồi đến dãy bên mặt trời lặn.

Tiếng của ông già nhỏ yếu như tiếng thở dài. Xu Bàn tưởng nghe những lời thì thầm vắng lại từ một đống lửa rụi tàn đang cố giữ chút ánh sáng hơi hóp giữa trời đêm lạnh bao la.

Khi mặt trời nhườn khuôn mặt đỏ gay lên khỏi rừng lách xanh dày, con trâu của ông Tà Ngốt đã được tắm rửa sạch sẽ dưới suối và đem lên cột ở ngoài cổng làng.

Sa Keo uống rượu say mềm, lừ lừ từ phía cuối buôn tiến đến, mở dây đeo một lá bùa vào chiếc sừng trâu rồi dắt trâu đi. Lão cho biết rằng khi mặt trời lên chính giữa đỉnh đầu là đúng giờ hẹn với loài ma quỷ. Lúc ấy con trâu sẽ được lão đưa tới gần sườn, giữa đỉnh non Chà Hóc, chỗ khoảng đất cấm. Từ đó, trâu sẽ cứ thế đi thẳng vào miệng ma quỷ như bị một sự cuốn hút lạ lùng.

Ông Tà Ngốt ngồi ở đầu buôn nhìn theo con trâu mà mắt đỏ hoe. Con trâu bước từng bước nặng và chậm, thỉnh thoảng vung sừng xua đuổi một cách bức tức những con muỗi rừng đến quấy phá mình.

Qua ngày hôm sau mới thấy Sa Keo lững thững trở về. Tiếng hú đã tắt kể từ hôm lão phù thủy nói với dân làng bên lửa. Bây giờ lão thành một kẻ có uy quyền ở Nước Ràng. Lấy đòi ăn thịt, uống rượu suốt ngày và ông Bu Then chia cắt mọi người cung ứng khi lão đòi hỏi.

Sau con trâu của Tà Ngốt là đến trâu của Hơ Râm. Dân làng ngồi chờ đến phiên mình phải dân nộp, mặt ai cũng buồn như chiếc lá héo. Mặc dầu Sa Keo nhất quyết là con quỷ dữ chưa thể vùng dậy và nó sẽ không phá phách gì cả khi nào còn có mồi ăn, nhưng không ai dám lên rẫy, lên nương. Biết đâu đang cúi lom khom gặt lúa, con quỷ vờn mình dậy được, nhảy xổ đến nuốt chửng đi? Biết đâu một ngày gần đây chẳng phải bỏ làng mà về một nơi nào khác, hết sức xa lạ, và rẫy nương đâu còn có thấy mặt nữa? Các người già cả ngồi tụ với nhau nói chuyện thì thầm, lo lắng những gì sắp sửa xảy ra, những tiếng thở dài xen lẫn giữa những tiếng nói run rẩy. Các người trai trẻ ra vào ngơ ngẩn, cảm thấy bất lực trước một tai họa mà họ không sao biết được căn do thỉnh thoảng trao đổi cho nhau những tiếng tắc lưỡi, những cái liếc nhìn ngao ngán. Lũ trẻ, ban đầu không biết rõ mối hiểm nghèo lớn lao đe dọa dân làng, vẫn còn vui vẻ đùa cợt, nhưng dần dần thấy cha mẹ, bà

con ai cũng im lặng, rầu rĩ, chúng cũng trở thành sợ sệt lo âu.

Anh Xiu-Bân cũng buồn bã không kém. Mỗi sáng anh tìm đến ông Bu-Then bày tỏ những điều nhận xét của anh đối với dân làng, nghĩ cách chống chọi lại con quỷ dữ làm hại đời sống yên lành của xóm buôn anh.

— Ông Bu-Then ơi, không ai còn muốn lên nương, lên rẫy gì đâu. Ai cũng to sợ đầy ở trong lòng. Ngày kia, trâu heo cùng hết, lúa bắp không còn, lấy gì mà ăn? Quỷ không làm thịt chúng ta thì chúng ta cũng chết đói cả thôi. Nguy lắm, ông chúa làng à. Phải bảo họ lên nương rẫy, bảo họ làm ruộng. Có làm, có ăn mới mong chống được ma quỷ. Không ai lại ngồi đợi cho tai họa rớt xuống đầu mình.

Ông già gật đầu :

— Xiu-Bân nói phải, ta cũng biết vậy rồi Xiu-Bân à. Ta đã bảo từng người mà không ai muốn nghe lời ta nữa. Khi họ bận rộn nghe sự lo âu ở trong lòng họ, thì đâu còn có hai tai để nghe những lời người khác dặn dò. Ta đang buồn phiền trong bụng lắm đấy.

Xiu-Bân suy nghĩ rồi đáp :

— Ngày mai Xiu-Bân sẽ rủ những người ít biết sợ hãi cùng nhau lên rẫy. Mình phải đi trước cho những kẻ khác bắt chước đi theo.

Ông Bu-Then gật đầu :

— Phải rồi, con người thích bắt chước lắm, con người ưa theo cái xấu, Ta theo cái tốt, ưa làm cái việc phải làm để họ cũng làm theo ta. Ngày mai, Bu-Then đi rẫy cùng với Xiu-Bân.

Xiu-Bân nói tiếp :

— Mỗi tối, Xiu-Bân rủ những người nào không muốn đi ngủ sớm mang dao, mang cung tên đi vòng quanh buôn để ngăn bớt sự sợ hãi leo vào trong các nhà sàn.

— Phải rồi, làm thế những kẻ ngủ sớm rồi sẽ không ngủ được đâu. Họ sẽ thức dậy để mà bắt chước Xiu-Bân.

Sáng ngày, Xiu-Bân rủ được ba người trai trẻ trong buôn chịu mang cung nỏ, dao rựa cùng đi với anh và ông chúa làng vào rẫy. Đến trưa, họ cùng trở về bình yên. Một số những trai trẻ khác buổi chiều cùng bắt chước họ đi làm, và qua một ngày sau đó dân buôn lần lượt lên nương, lên rẫy. Tuy vậy họ không dám ở trưa, hoặc về quá tối như xưa. Về mặt u uất nỗi buồn và sự sợ hãi ám ảnh từ đêm tiếng hú rừng rợn cất lên vang cả núi rừng.

Nhưng san mấy ngày trời gay gắt nắng, vào một đêm mưa lất phất, cả buôn Nước Ràng bỗng choàng tỉnh giấc. Tiếng hú vọng lại xa xôi, mơ hồ, nghe tức như một con người nghẹt thở cố vùng vẫy để cất tiếng kêu than. Ban đầu, giữa một giấc ngủ chập chờn, nhiều người chợt tưởng như mình nghe nó vang lại từ trong một giấc chiêm bao. Nhưng không, tiếng hú càng lúc càng hiện rõ hơn, kéo dài một cách thể thảm lạ thường. Ông chúa làng lê mình ra nơi liếp cửa, chong tai ngồi nghe mà rối cả ruột gan. Tiếng hú quái đản không còn dữ dội như đêm đầu tiên nhưng nghe buồn bã, rầu rĩ, tựa hồ ma quỷ, ma quỷ cũng có những nỗi đau phiền như là con người.

(còn nữa)

HỘP THƯ TÒA SOẠN

Trả lời những thư nhận được tính
đến ngày 25-8-1971

(Anh Nhật Tiến trả lời)

Em CÀM HỒNG (Hóc Môn). —
Sẽ cố gắng thường xuyên đề tở báo
ngày càng xứng đáng với các em — Bài
của em tòa soạn đang đọc.

Em TRẦN-THẾ-NGỌC (Sàigòn)
Bài sẽ lựa đăng dần, cứ gửi tiếp. Toàn
thể tòa soạn đều vui mừng khi thấy
trong hàng ngũ bạn trẻ V.N. đã có
những người thiện chí và hiếu học như
em. Em sẽ tiến rất xa nếu cố gắng
thường xuyên và chịu khó học hỏi.
Bác chủ nhiệm sẵn sàng giúp em thêm
phương tiện để thực hiện những cuộc
thí nghiệm khoa học. Vậy em hãy ghé
tòa soạn vào buổi trưa để cùng bàn
thêm về vấn đề ấy.

Em ĐÀN PHƯƠNG (Gia Định)
Anh rất vui khi được đọc thư của em.
Có gì thắc mắc cứ viết thư về cho anh.
Thực hiện tờ Thiếu Nhi là mơ ước của
anh từ lâu, mong nó không chết yểu.
Nhớ viết như đã hứa. Thân mến.

☆

Hộp thư VƯỜN HỒNG

Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH trả lời

Em Sống Hùng ; Con gái mà
lấy tên như con trai í làm chị cứ tưởng
em là võ sĩ. Vụ thẻ đề chị đề nghị
với bác chủ nhiệm và chú bút nghe em.

Em Thái Huy Thạch (Tam
Kỳ) : Không có bạn gái mà vẫn nhiều
bạn trai thì đâu có cô độc nào. Chị
thương con gái bằng con trai, hết giận
rồi chứ. Chị không biết tuổi của bác
chủ nhiệm và chú bút nhưng khi
còn ham thích làm báo Thiếu Nhi thì
chị tin chắc bác và chú còn trẻ. Em
ngoaan lắm, em trai cưng à.

Em Ngọc Hương (Đà Nẵng)
Được cô em gái ngoaon như em, nói
năng ngọt ngào như em mà cố động cho
báo thì chắc chắn báo sẽ bán chạy vì
vũ. Cho chị gửi lời cảm ơn ba nhé.
Tòa soạn rất cảm động vì báo được cả
Thiếu nhi và phụ huynh của Thiếu Nhi
ủng hộ.

Em N.Y. Đà Nẵng : Vườn
Hồng chào đón và mong đợi tác phẩm
của em.

Em Lê thị Lộc Cần Thơ :
Em gái thật dễ thương Vườn Hồng
rất trông đợi bàn tay tô điểm của
các em.

Em Minh Trí Bình Long :
Mong bài em lắm. Hồng mang về từ
cao nguyên thì chắc là đẹp rồi.

Em Trục Sơn, Tam Kỳ :
Mỗi bài dự thi sẽ có 2 loại số. Một
số tòa soạn sẽ ghi theo thứ tự nhận
được và sẽ đăng tên bài trên báo kèm
theo số. Một số sẽ theo thứ tự bài
được chọn đăng. Nếu sau này em thấy
bài chọn đăng đã vượt qua số thứ tự
mà tòa soạn đã đăng kèm với tên tác
phẩm thì có nghĩa là những bài đã
bị vượt qua, đã bị loại. Chị thí dụ vậy
cho dễ hiểu chứ chị mong được thấy
bài của em đăng trên báo.

Bè Trâm Du Mỹ Tho : Chị
còn học và sẽ còn học suốt đời bé ạ.
Vui mừng đón em vào vườn. Em dạo
chơi đi.

Em Ngô Minh Mẫn Biên
Hòa : "Chịu" và "thích" thì nhất em
rồi. Tòa soạn sẽ tính việc thi văn đoàn
em ạ. Cảm ơn em nhé. Báo sẽ lớn
mạnh như em muốn. Dự thi sáng tác
đề tên chú Nhật Tiến, theo địa chỉ
tòa soạn.

Cô Phạm Thị Như Hằng
Khánh Hội : Báo Thiếu Nhi từ số
1 có bán tại Nhà sách Khai Trí
số 04 Lê Lợi Saigon.

Em Du Long . Quốc gia sau
này có cương thịnh chính là nhờ ở
những người như em, biết sôi sục lòng
yêu nước khi đọc đến lịch sử các danh
nhân. Chị hoàn toàn tin những lời em
viết và rất cảm động vì chị biết những
người ngay thẳng như em không bao
giờ biết nịnh. Vườn Hồng chào đón
ca các em trai nữa chứ, miễn tâm hồn
trong sáng là đủ rồi.

Em Thụy Mây : Mỗi lần cầm
1 cái thư trên tay, chị cũng nao nức
như em cầm tờ báo lên vậy, nên chị
hoàn toàn thông cảm em. Đề rồi chị
sẽ đề nghị với bác chủ nhiệm và chú
bút tăng thêm đất cho vườn. Truyện
ngắn 5 trang thôi, vậy đủ rồi, và nội
dung sinh hoạt trong gia đình là hợp
với tâm hồn và tiện cho các em có đôi
dào ý đó em. Em ngoaon lắm.

Thương mến tất cả các em

✦

Bài đã nhận được : Xóa tan kỷ
niệm của Hoài Thương — Dấn dò
của Phương Thụy — Đoàn văn cho
bố của Du Ca — Mây hoàng hôn,
Lời buồn của Trần Thị Mỹ Dung —
Chị Lan của tôi của Vũ Anh Hoàng —
Bị phạt, Đêm mưa của Trần thị Lê
Kim — Giọt ngọc của Thụy Mây.

BÀI DỰ THI SÁNG TÁC

20) Chuyện gia đình tôi (Phạm thị
Cầm Hồng) 21) Trong vòng tay người
mẹ kế (Tạ văn Sĩ) 22) Bé Bảy Xi
(Uyên Dung) 23) Nuôi Cút 24) Hớt
tóc (Lê Văn Ty) 25) Ngũ Quỷ (Lê
Thiên Bê) 26) Gia đình của Em) Vũ
thị Ngọc Liên 27) Lời buồn cho chú
(Du ca Thu Thảo) 28) Bữa cơm hạnh
phúc (Thái huy Thạch) 29) Ngày vui
trong gia đình (Đỗ thị Kim Thanh)
30) Ngày chúa nhật đáng ghi nhớ. 31)
Tâm sự buồn (Đỗ Kim Nga) 32)
Kim (Du Long).

SÁCH NÊN ĐỌC

Đọc sách là một trong những
phương cách hữu hiệu nhất để mở
mang kiến thức và trau dồi đức tính.
Nhưng không phải sách nào cũng
nên đọc, mà cần phải biết chọn lựa
để không bị đầu độc tinh thần và phí
uổng tài giờ quý báu. Tuần này Thiếu
Nhi xin giới thiệu với các em những
sách nên đọc :

LOẠI SÁCH TUỔI THƠ :
Tượng Đầu Non (của Hoàng Trúc Ly)
Cay aen Phò Mã (của Hoàng Trúc Ly)
Tâm sự một quyền sách (của Anh Huy)
Chiếc kéo Thân (Lê Lan) Những ngày
Thơ Ấu (của Tô Kiều Ngân). Giá
mỗi cuốn 20đ.

LOẠI SÁCH HỌC LÀM NGƯỜI :
Một nghệ thuật đọc sách báo (của Tế
Xuyên) 128 trang giá 80đ,

LOẠI TRAU GIỒI ĐỨC TÍNH
Mười điều tâm niệm của Hoàng Đạo
120 trang, giá 80đ.

LOẠI BIÊN KHẢO : Người
Viết cao quý của A. Pazzi, Hồng Cúc
dịch, 96 trang giá 100đ.

VÙNG

QUÊ

TÔI

Vui mạnh

Nhạc và Lời: PHẠM-ĐỨC-HUYẾN

1 — Vùng đất hiền hòa là quê tôi là quê tôi
2 — Vùng núi đồi này là quê tôi là quê tôi

không kiêu sa, không xa hoa không còn hận
cây đơm bông, say hương hoa ươm tình đậm

thù. Ruộng lúa vàng này là quê tôi là quê tôi
đà. Hoa trái đầy cành là quê tôi là quê tôi.

Vang tiếng hát chày khua trăng, vang tiếng hát đàn

em thơ vang tiếng ru mẹ già ơi à...